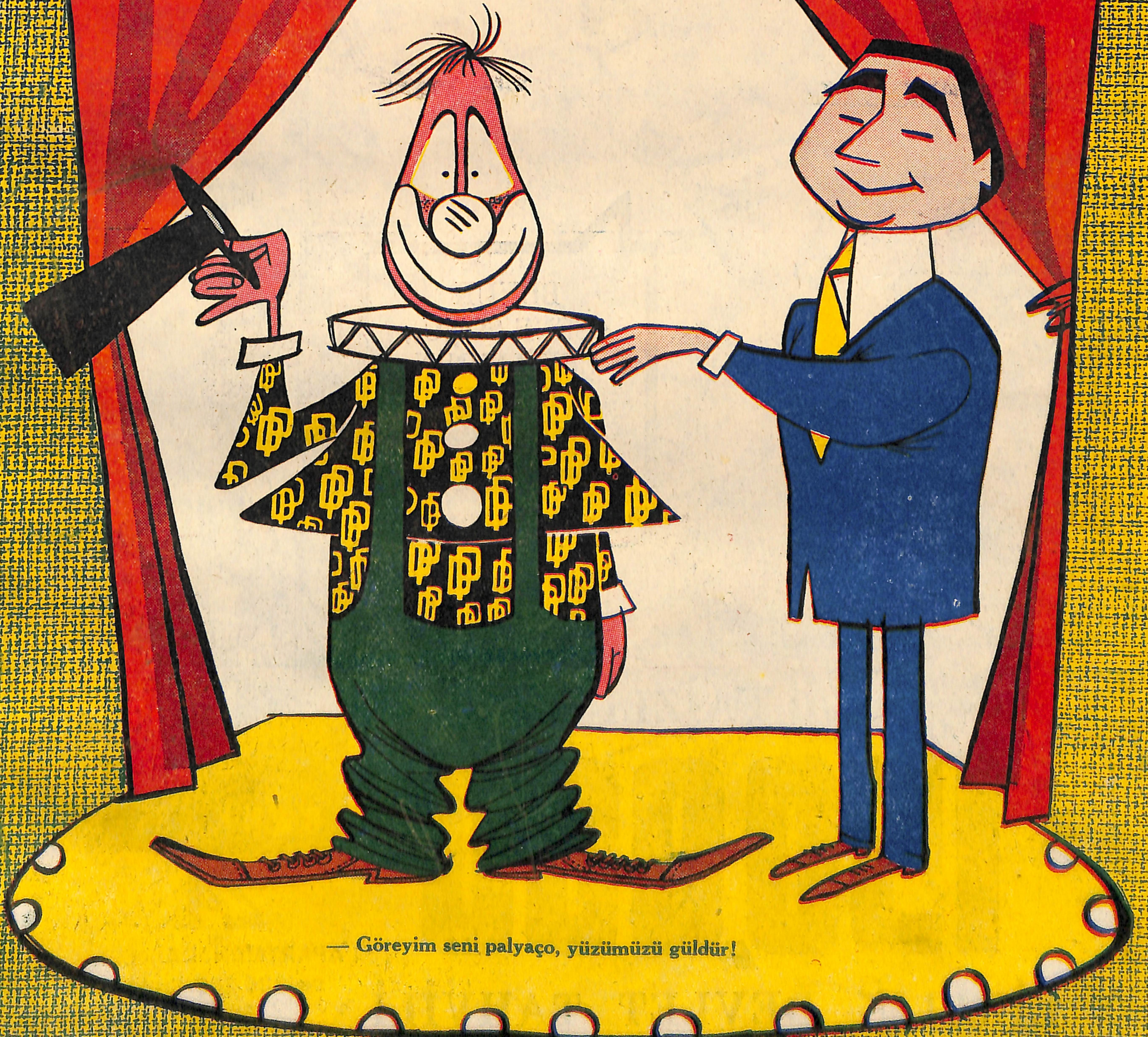
Akbaba

— Göreyim seni palyaço, yüzümüzü güldür!

TÜRKİYE

BANKASI

1 kişiye %6 FAİZLİ

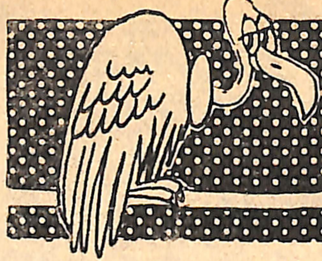
150,000

LİRALIK DEVLET TAHVİLİ

ayrıca **24**

APARTMAN DAİRESİ
ve 326.250 liralık
çeşitli
para ikramiyeleri

SAYI : 292 C.: 12 17 EKİM 1957 ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ ★ FİATI 75 KURUŞ

Akbaba
siyasi mizah gazetesi

BEN MENDERES OLSAYDIM!..

Sofradan yeni kalkmışsınız. Akşam kahvesini içiyorsunuz. Pardon, akşam kahvesini içtiğinizi hayal ediyorsunuz!

Ansızın radyodan spikerin sesi hürmetle eğiliyor:

— Sayın dinleyiciler... Şimdi muhterem Başvekilimiz Adnan Menderes konuşacaklar!

Önce, kısa, telâşlı bir sükût. Sonra, kısık, telâşsız bir ses:

«— Aziz vatandaşlarım!.. Vatan sathında seçim sat-h-ı mailine girmiş bulunuyoruz... Sizinle, parti propagandası yapan bir D. P. Başkanı olarak değil, yedi yıllık hizmetlerinin hesabını veren bir Başvekil olarak konuşacağım!

Daha söze başlarken arzedeyim ki, şu anda radyoları başında beni dinlemek lûtfunda bulunanların, belki ayrı ayrı, fakat hepsinin birer şikâyeti, hepsinin birer istırabı olduğunu hükûmet olarak biliyoruz!

Hasta döşeğinde ilâç bekleyen dertli vatandaşın, Migros önünde peynir bekleyen fakir vatandaşın, dağıtma bürosunda lâstik bekleyen şoför vatandaşın, parfümeri kapısında dudak boyası bekleyen bayan vatandaşın sıkıntıları, üzüntüleri meçhulümüz değildir!

Fakat sevgili hemşehrilerim, bütün bu yokluklar, bu istıraplar niçin?.. Hazinelerimizdeki altınları, Deli İbrahim gibi sakalımıza mı diziyoruz?.. Balıklara mı serpiyoruz?.. Yoksa boğaz kıyılarına yeni saraylar mı yaptırıyoruz?

Bizim altınlarımız, karanlık köy gecelerini ışıtan ampullerin içinde parlıyor!.. Dağ başlarında yükselen barajlara, açık denizlere göğüs geren limanlara temel oluyor!

Bizi tenkit edenler, yanlış işler yapıyorsunuz, diyorlar... Hesapsız işler yapıyorsunuz diyorlar!.. Ve işaret parmaklarının oklarını Doğuya çevirip: İşte Erzurum şeker fabrikası diyorlar!..

Dikkat ediniz: Yanlış iş yapıyorsunuz diyorlar. Ama, iş yapmıyorsunuz demeğe dilleri varmıyor!

Erzurum şeker fabrikası, yedi yılda yaptığımız on bir şeker fabrikasından biridir. Hiç münakaşasız ve hiç müdafaasız kabul ediyorum: Hatamız bu ise, onbirde bir hatayı öper başımıza koyarız!

İkinci şikâyetleri, adımlarımızı düşüne düşüne atmayışımız, sürat yarışına çıkmış atlet hızıyla koşuşumuzdur.

— Aman, diyorlar, biraz yavaş!

Muhaliflerimiz, bunu bize değil, başka milletlere söylesinler:

— Aman biraz yavaş... Çok geri kaldık, o kadar koşmayın da size yetişelim!

Sevgili vatandaşlar, yedi yıldır, kıymetli itimadınızla iş başında bulunan Başvekiliniz, var olmak için yokluklara katlanmaktan başka çare bilmiyor!»

İşte, ben Adnan Menderes olsaydım, bir akşam radyo evine gider, mikrofonun başına geçer, böyle konuşurdum.

Ama bana: «Sen Menderes olabilir misin?..» diyeceksiniz. Evet, olamam. Fakat henüz hayal kurma yasağı çıkmadığı için, oturup düşünebilirim ya!

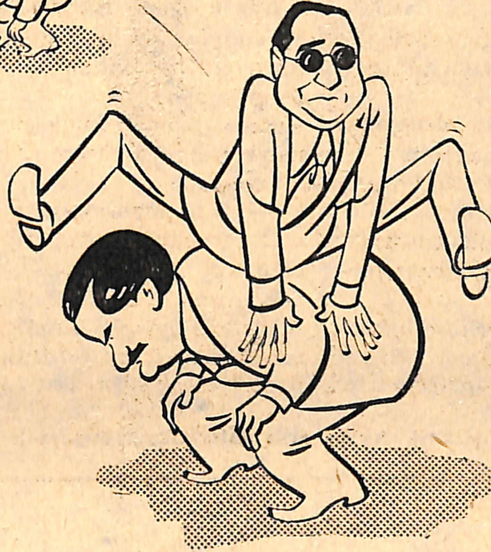
Haaa, anlıyorum, dilinizin altında bir soru daha var:

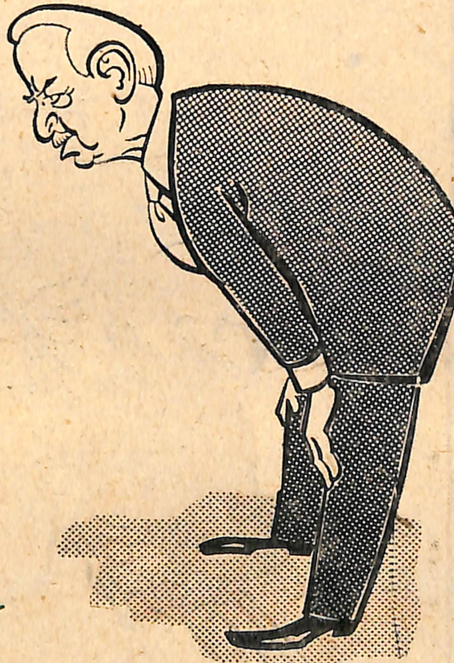
— Peki diyorsunuz, darlıklar, yokluklar için hislerimizi okşayacak tatlı sebepler buldun. Ya şu Toplanma kanununa, ya şu Yürüyüş kanununa, ya şu Matbuat kanununa, hele şu son çıkan Seçim Eki kanununa ne diyeceksin?..

Söyleyim: Ben Adnan Menderes olsaydım, dokuzyüz ellide kazandığım o coşkun vatandaş sevgisi dururken böyle kanunlar çıkarmaya lüzum görmezdim ki!..

Yusuf Ziya ORTAÇ

BİRDİRBİR!
Menderes — Asıl zorluk ötekini atlıyabilmekte!..

Anlıyamadık gitti!...

Ankara Palas salonunda, liste dışı kalmış üç dert ortağı, baş başa vermiş, konuşuyorlar:

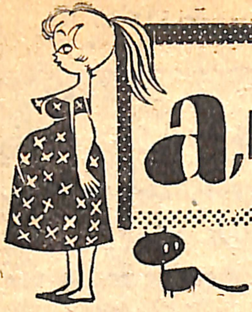
— Monşer, haysiyet divanına kimi verdiyse koğdum... Biliyorsunuz, o kadar hürmet ettiğim Fevzi Lütfi'yi bile...

— Ya ben?.. İktidarımızı, kalkınmamızı ispat için bakara masasında üçyüz bin lira kaybedecek kadar fedakârlık göstermedim mi?..

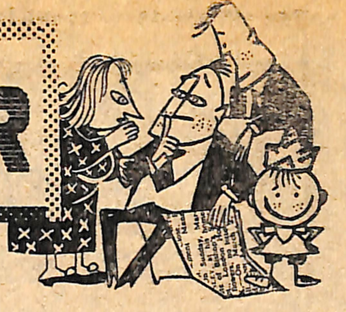
— Asıl fedakârlık benimkisi azizim: Meclisin son toplantısında partimizin kuvvet gösterisini kim yaptı?.. C. H. P. mebuslarını kim yumrukladı?..

Sonra, üçü birden hayret dolu gözlerle birbirlerine bakarak aynı cümleyi tekrarlayıp sustular:

— Ne oldu? Ne geçti? Suçumuz ne?.. Anlıyamadık gitti!..

Aman Duymasınlar

Aziz Nesin

İsterseniz orası, isterseniz burası deyin. Ne derseniz deyin. Ama bilin ki, sizin evden, bizim evden başka bir evdir. Ama biz, hep beraber o evin içinde yaşıyoruz.

— Bir evin içinde geçen hâdise hiç bir zaman dışarıya aksetmemelidir, dedi.

Küçük oğlanın başı yerdeydi. Baba ona:

— Anladın mı? diye sordu.

Küçük oğul:

— Anladım, diye fısıldadı.

Bu nasihatten bir hafta sonra okuldan şikâyet geldi: Küçük oğul arkadaşlarının eşyalarını çalıyordu.

Baba:

— Aman, bunu kimse duymasın! İki paralık oluruz, diye kızına, büyük oğluna, karısına, kaynanasına ayrı ayrı tenbihledi.

O zamana kadar küçük oğlun ev içindeki küçük hırsızlıkları, ailenin namusunu, şerefini korumak için evden dışarıya sızdırılmıyordu.

Baba şerefine çok düşkündü. Eve bir misafir gelecek olsa, bütün cepleri yoklanır, cepteki paranın bir parçası alınırdı.

Baba:

— Sakın kimse duymasın... derdi.

Küçük oğulun çaldığı parayı iki katı ile ödemeğe razı idi. Bir misafir hanımın konsol üzerindeki küpeleri kaybolunca, misafir hanıma ilk çıkışan baba oldu:

— Başka yerde düşürmüşsünüzdür.

Anne, bir gün küçük oğula:

— Seni yalancı seni!... diye bağırırken, baba koştu, açık pencereleri hemen kapadı. Karısına:

— Aman, dedi, aman komşular duyacak.

Büyük oğul'un cıgaraya başladığı öğrenilince o kadar kızmıyan baba, günün birinde oğlunun esrara da alıştığını duyunca, ilk işi aileyi toplayıp nasihat etmek oldu:

— Bu mesele hiç bir zaman evin dışında konuşulmayacak. Aile sırrı dört duvar arasında kalmalıdır.

Önce büyük oğul, sonra da küçük oğul, geceleri eve gelmemeye başladılar. Daha önceleri ikisi de eve geç geldikleri zaman, anne onlara çıkışacak olsa, baba hemen karısının ağzını kapar:

— Aman, derdi, konu komşu duyacak. Rezil oluruz.

Önce büyük, sonra küçük eve bütün gece gelmez olunca, baba:

— Bunu kat'iyyen hiç bir yabancı duymıyacak! dedi.

Aradan çok geçmedi. Büyük oğul, esrar satıcılığından hapise düştü. Baba bütün aileyi topladı:

— Aman duymasınlar! dedi.

— Sorarlarsa? Nereye gitti derlerse?...

— Seyahate çıktı denecek... Kimse ekimizi bilmemeli.

Küçük oğulun hırsızlıktan yakalanması uzun sürmedi. Ailenin namusunu korumak için üstlerine kartal gibi kanatlarını geren baba:

— İç yüzümüzü kimse bilmemeli, dedi. Aman haa.., Sakın kimseye bir şey söylemeyin. Nerde diye soran olursa, işe gir di, taşraya gitti diyeceksiniz... Anladınız mı?

Büyük oğlan sık sık seyahate çıkıyor, küçük oğlan da işe girip çıkıyor, ikide bir taşraya gidip geliyordu.

Kızın günden güne karnı şişmeye başlayınca, baba, evdekilere:

— Aile mahremiyetine hürmet edeceksiniz, dedi. Bu evde olan biten, yine bu evde kalacak. Amman kimse duymasın...

Bir küçük, gizli ameliyatla kızın karın şişi indirildi. Bu ameliyat bir kaç kere tekrarlandıktan sonra genç kız önceleri geceleri eve geç gelmeye, sonra da hiç gelmemeye başladı.

Bir gün de eve iki kişi geldi:

— Karınızın dün geceki kumardan üç bin lira borcu var, dediler.

Baba:

— Pekâlâ, dedi, ben namuslu insanım. Lûtfen yarın gelin, paranızı alın...

Ertesi güne kadar, bir parça eşya satarak üç bin lirayı tamamladı. Adamlar gelmeden, kendisi götürdü, parayı verdi. Evdekilerine de:

— Kedi bile pisliğini örter, dedi. Bu evin duvarlarından hiç bir aile sırrımız sızmıyacak. İnsanın bu dünyada dostu var, düşmanı var.

Ailesine çok düşkün olan baba, aile namusunu korumak için, bir evini satıp on bin lira ödemek zorunda kaldı. Çünkü büyük oğlunun dolandırdığı bir adam kapıya dayanıp bağırmıya başlamıştı.

Bir gün eve polis geldi. Kaynanasının randevu evinde yakalandığını haber verdi.

— Aman kimse duymasın! diye polisi içeri aldı. Ertesi gün olayı gazeteler yazdılar ama, kadının adını vermediler. Yalnız «şehrimizin tanınmış ailelerinden birine mensup elli dört yaşında bir hanım» diye yazdılar. Daha bu belâ temizlenmeden karısı kumarhanede, kızı da başka yerde basıldı. Baba:

— Aman duymasınlar! diye çırpınıp duruyordu.

Bu haberi yazan gazeteleri evine sokmamakla, dedikoduyu önlemiye çalıştı.

Bir gün baba, bütün aileyi topladı. Hepsi, bir masa etrafında idiler. Baba:

— Beni dinleyin, dedi. Ailemizin şerefi var. Namusu var. Allah hepinizin belâsını versin, ne yaparsanız yapın. Yapın ama kimse duymasın. Her sırrımız içimizde kalsın. Herkesin işi gücü yok, dedikodu yapar. Olmadık lâf söyler.

Anne:

— İyi söylüyorsun ama, aile sırrımızın içerde kalması için bu ev küçük. Ondan başkaları duyuyor.

— Daha büyük bir yere taşınalım, dedi.

Dört katlı bir apartıman tuttular. Alt katta büyük oğul esrar tekkesi işletiyor. Birinci kat

Bir Amerikan şirketi, Ay'da arsa satıyor.. (Gazeteler)

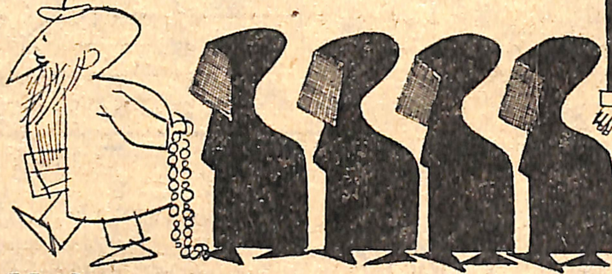

Propagandacı — Seçimleri kazanırsak, Ay'da da bir cami-i şerif yapacağız inşallah!..

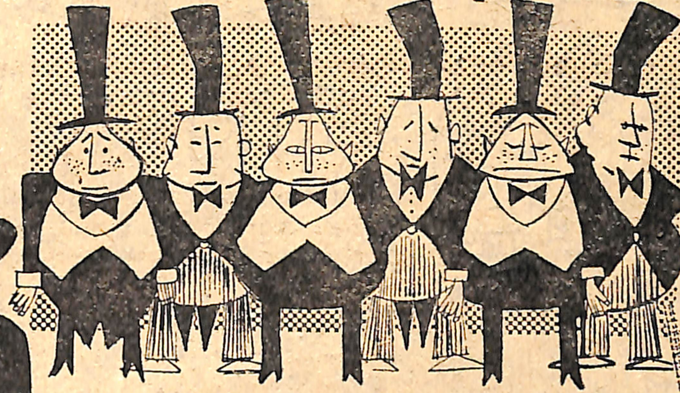
KIRK anbar

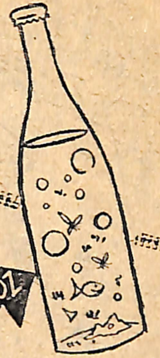
YALÇIN ÇETİN – TONGUÇ

Karısını unutup yeniden evlenmiş

6 kişi son günlerin en büyük esrarcısı olarak yakalandı

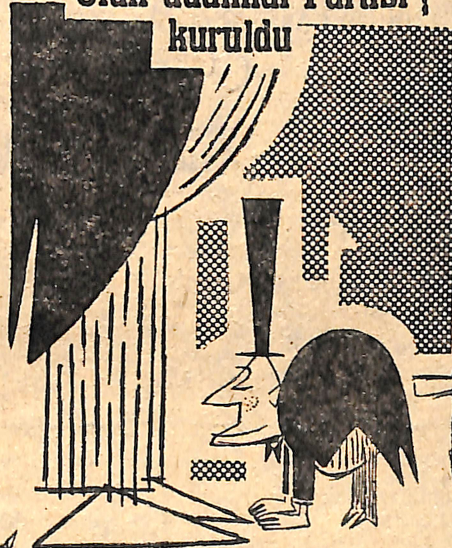
Harikalar asidi

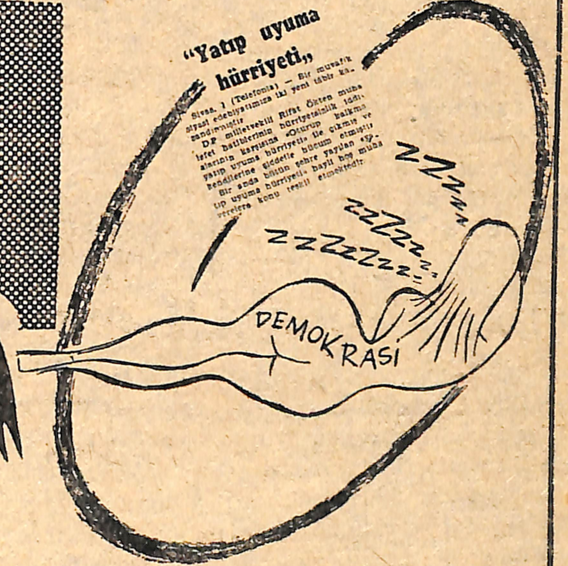

Kahveye en çok benzeyen "Madde,, rağbet görecek

Ufak adamlar Partisi kuruldu

ta küçük oğul sahte para basıyor. İkinci katta kaynananın randevu evi var. Üçüncü katta karısı, kumarhane işletiyor. Dördüncü katta da kızı kaçak kadın eşyası satıyor, dolar karaborsacılığı yapıyor. Kendisi de namusu dairesinde bu dört kat arasında gidip geliyor. Alt katta oğlunun esrar tekkesinde bir gürültü duysa hemen oraya koşup:

— Aman yavaş! diyor, kimse duymasın!

Karısının kumarhanesinde bir patırtı olsa, hemen oraya yetişiyor:

— Aman, susun! diyor, komşular duymasın!

Kaynanasının katında bir hır çıksa, oraya koşup:

— Amman duymasınlar! diyor.

Yalnız, geçen gece evi polisler bastı. Bütün mahalle buna şaştı. Sivil polisler gürr diye kapılardan, pencerelerden içeri dolunca, karısı, kızı, kaynanası, iki oğlu polislere yalvarmıya başladılar:

— Aman yavaş. İçerde uyuyor da... Aman duymasın!

Uyanan baba yataktan fırladı. Kapıyı açtı:

— Duysunlar be! Duyarlarsa duysunlar!... diye bar bar bağırdı. Varsın, duysunlar, yeni ev açarız.

Aziz Nesin

göz ucu ile AVRUPA

İTALYA'DA BİR TÜRK

ROMADAKİ bazı açık hava kahveleri her gün bir bayrak şenliği içindedir. Yalnız dolar hovardası Amerikalılar, mark kalantoru Almanlar değil, Bulgarlar, Yunanlılar, Suriyeliler ve Mısırlılar bile, cadde boyunca sıralanmış masalarda kendi bayraklarını bulabilirler.

Bunun bir tek istisnası var: Türk bayrağı!

Bir akşam çayı içmek için Doney'de oturduğum koltuktan, hasret dolu gözlerle boş yere onu aradım durdum: İşte, bir gece lâciverdinde yıldız yıldız Amerikan bayrağı... İşte sırtında güneşi, elinde kılıciyle komşumuz İran... İşte kibar çizgileriyle İngiliz ve işte Fransız, İspanyol, İsveç bayrakları... Yalnız bir şafak kızıllığında parlayan benim ayyıldızım yok!

Bütün İtalyanın hafızasını kazıyınız. bir tek Türk çıkar: Barbaros Hayrettin!

Dört asrın gerisinden hâlâ onun hayali, Roma'nın yüreğini oynatıyor dersem hiç şaşmayınız!

Güzel sanatlar vatanı İtalya ile alış verişimiş yalnız moda mağazalariyle devam ediyor: Kadınlarımızı meşhur kunduracı Samos-un, erkeklerimizi meşhur gömlekçi Gucci'nin camekânları önünde bulabilirsiniz!

Size şaşacak bir şey söyleyim mi? Roma'daki Türk elçiliğinde bizim bir basın ateşemiz bile yok. Ama, olsa ne yapacak diyeceksiniz, değil mi?.. Maaş almak için aybaşlarını beklemekten başka!

Bereket versin yine mizah edebiyatımıza: Son iki yılda, bize dünya birincilikleri kazandıran Aziz Nesin gibi bir sanat elçisi gönderdi Roma'ya!

Biliyorsunuz değil mi? Ondan da verilen armağan için iki yüz lira gümrük resmi istediler! .

Bu gurbet akşamında, tek başıma çayımın son yudumunu içerken, hıçkırığa benzer bir kahkaha ile gülmeğe başladım... Ağlıyor muydum yoksa?

Yusuf Ziya ORTAÇ

Evlâtlık

ESKİ bir paşanın kızı imiş. Çok da zenginmiş. 60 yaşında imiş, Fatma Zehra adındaki bu bayan İzmir Adliyesine gitmiş.

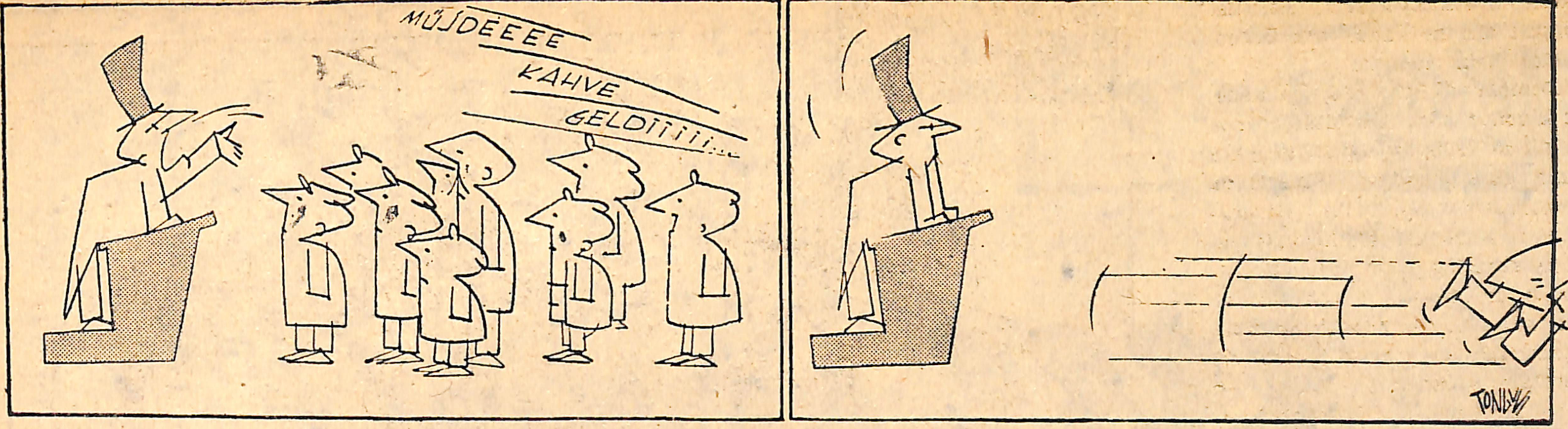
— Mirasımı bırakmak için dört evlâtlık istiyorum, demiş.

Gazete, haberin sonunda «müracaat büyük alâka görmüştür» diyor. Hiç görmez mi? Ucunda miras var. Acaba, diyorum, bu iyiliksever bayan kırk beş yaşında bir evlâtlık almak istemez mi? Ben varım da...

Kokulu gazete

ZAMAN zaman kokulu gazete çıktı, diye haberler duyulur. Şimdi, bunların bir yenisini daha duyduk. Oklahama şehrinde, bir kaç haftadan beri kokulu günlük bir gazete çıkıyormuş. Verilen haberde, bu gazetenin menekşe koktuğu bildiriliyor.

Bu kokulu gazete, bizde çoktan beri vardır. Bize göre yeni yeni bir buluş değildir. İnanmazsanız Zafer'i, Havadis'i alın koklayın, buram buram Demokrat Parti kokar. Ulus, keskin keskin, Halk Partisi kokar. Kimi gazete vardır, tarafsızdır ama, yine de kokusundan yanına yaklaşılmaz. Hele çıplak kadın resmi basan gazetelerin ne koktuğunu söylemeye bile lüzum yok...

Bay Politik!..

DEMOKRASİ YASAK

AZİZ NESİN

KENDİSİ gelmeden onun için çok şeyler öğrenmiştik. Amerika'da dokuz yıl okumuş. Nasıl adam, diye çok merak ediyorduk.

Şurdan, burdan öğrendiklerimize göre kafamızda bir fizik öğretmeni çiziyorduk. Bizim kısım altmış öğrenci idi. Yeni fizik öğretmeni, altmışımızın da kafalarımızdan geçirdiğimiz öğretmen biçimine uymuyordu.

İlk geldiği ders, beş öğrenciyi derse kaldırdı, sordu. Beşi de tın tın ötüyordu. Fizik öğretmeni ne sorsa,

— Okumadık...

— Bize öğretmedile...

Diye karşılık alıyordu.

— Bu sınıfa kadar nasıl gelmişsiniz, şaşıyorum... dedi.

Bu lâf Patates Necmi'nin onuruna dokundu,

— Hocam, dedi, siz de bize hep okumadığımız dersleri soruyorsunuz.

Yeni fizik öğretmeni,

— Siz gelin! dedi.

Patates Necmi böyle bir şey ummuyordu.

Tahtabaşında süklüm püklüm duran Patates Necmi'ye,

— Fizikten ne okudunuzsa, ne biliyorsanız onu anlatın! dedi.

Patates Necmi bir kere,

— Fizikten... dedi, gırtlak düğümü bir yukarı kalktı, bir aşağı indi. Ondan sonra da bir kelime daha söyliyemedi.

İşte bu yeni fizik öğretmeninin bize fizik öğretmekten başka bir merakı daha vardı: Demokrasiyi öğretmek...

O zaman demokrasi lâfı bizde hemen hemen hiç duyulmamış. Türkiye'de vitamin adının yeni ye ni yeni duyulmaya başladığı yıllardı. Bunu söyleyişim, bize demokrasinin, vitaminden sonra geldiğini anlatmak içindir.

Yeni fizik öğretmeninin adını «Demokrasi Behiç» koymuştuk. Amerikadaki demokrasiyi öve öve göklere çıkarıyordu.

Doğrusu biz altmış öğrenci ne fiziki, ne demokrasiyi öğrenmiştik. Ders yılının sonuna doğru, bizim demokrasiden bütün öğrendiğimiz, iki şeydi. Birisi, birbirimize demokrasi usûlüne göre, «ulan!», «şişşt!», «bana bak!», «heyy!» demiyecek, «efendi» diyecektik. Öbür öğrendiğimiz de sınıf kapısının, penceresinin açık, ya da kapalı durması idi.

Fizik öğretmeni Demokrasi Behiç,

— Efendiler, hava sıcak geliyorsa pencereleri açalım!

Sınıftan güürr diye bir ses çıkardı:

— Açalım efendim...

Çocukladın bir takımı srf mızıkçılık olsun diye, önceden hazırlanırlar, hiç seslerini çıkarmazlardı. Yalnız içlerinden biri -ki en haşarısı, en hergelesidiryumuşak bir sesle,

— Açmıyalım efendim, derdi.

İşte demokrasi sınıfta bundan sonra başlardı.

— Açalım efendim.

— Açmıyalım efendim.

— Açalım...

— Açmıyalım...

— Sıcaktan boğuluyoruz.

— Donuyoruz soğuktan...

Patates Necmi ile, Çamur Şevket, demokrasinin iki karşıt ucu idiler. Çamur Şevket, bir gün, «açalım!» derse, ertesi gün «açmıyalım!» derdi. Patates Necmi de o ne derse, onun dediğinin ter sini söylerdi. Oysa fizik dersinden önceki faydosta ikisi birden hava sıcaksa, elbirliği ile pencereleri, kapıları sımsıkı kaparlar, hava soğuksa ardına kadar açarlardı.

Açalım, açmıyalım derken dersin yarısı gitmiş olurdu. Gürültü biraz yatışır gibi olunca Demokrasi Behiç.

— Açılmasını isteyenlerden biri çıksın ortaya. Düşüncesini açıklasın... derdi.

Demokrasinin ikinci numarası işte bu sırada başlardı. Çünkü tartışma başlar, birbirimize «ulan!» diye girişirdik. O zaman Demokrasi Behiç araya girer,

— Efendiler, derdi, demokrasi de ulan yoktur, efendi vardır. Bir birinize efendi diye hitap edeceksiniz.

Demokraside ulan olmadığını bize yüz kere, bin kere söylemişti. Önce birbirimize Ahmet Efendi, Mehmet efendi, derken, kızıştıkça kendimizi tutamaz «ulan!» diye girişirdik. O sırada paydos zili çalar, Demokrasi Behiç de sınıftan çıkardı.

Biz de arkasından,

— Yaşasın demokrasiiii!... diye bağırırdık.

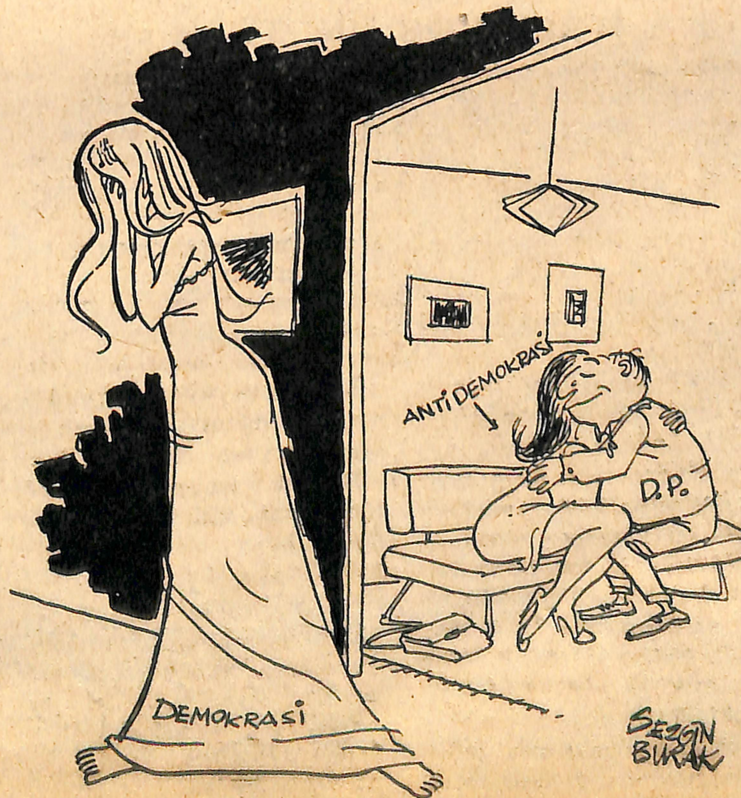
Bütün bir yıl, fizik dersi işte böyle geçti. Demokrasi Behiç, bizi demokraside iyice yetiştirdiğine inanmıştı. Bu sonucu başkalarına da gösterip övünmek istiyordu. İmtihanlardan bir, iki hafta önce hepimize,

— Bu cuma konferans salonunda demokrasi tatbikatı yapacağız, dedi.

Bizim sınıf üç kısımdı. Her üç kısmın en rezilleri, bu demokrasi tatbikatına iyice hazırlanmışlardı. Cuma günü bütün öğrenciler konferans salonuna dolduk. Demokrasi Behiç, başka okullardan öğretmenler, daha tanımadığımız bir sürü kişiler çağırmıştı. Bunlar kadınlı, erkekli, kırk, elli kişi kadar vardı. Başka derslerin başka sınıfların öğretmenleri de gelmişti.

Patates Necmi ile, Çamur Şevket salonun biri bir başını, biri bir başını almışlardı. Öbür kısmın azılılarından Rezil Senaî ile Topuz Hilmi de, kendi tayfaları ile kümelenmişlerdi. Biz her şeyi önceden düzenlemiştik.

Koca salonda çıt çıkmıyordu. Okulun bütün tarihinde böyle bir sessizlik olmamıştır sanırım. Yabancı öğretmenler, çağrılılar, bel ki de eğitim işleri yönetmenleri, konuşurlarken bile bu sessizliği

YAZISIZ!..

bozmamak için birbirlerinin kulaklarına fısıldıyorlardı. Bakışlarından bizi ne kadar çok beğendikleri belli oluyordu.

Demokrasi Behiç Bey sahnedeki kürsüye çıktı. Davetlilere «hoş geldiniz» dedikten sonra, demokrasinin yararlarından, Amerikada demokrasinin ne kadar ilerlediğinden, Amerikan okullarında verilen demokrasi terbiyesinden uzun uzun konuştu. Burada da, Amerikan okullarında olduğu gibi, öğrencilere demokrasi terbiyesi verdiğini anlattı.

— Muhterem davetlilerimiz. Şimdi huzurunuzda, demokrasi terbiyesi alan talebelerimiz bir demokratik münakaşa nümunesi vereceklerdir, dedi.

Bu sırada Patates Necmi beni dürttü,

— Sen ne taraftandın ulan? dedi.

— Ben açalım diyenlerdenim... diye fısıldadım.

— Unutma... Yanındakine sor. Kimse şaşırmasın...

İyice hazırlanmıştık.

Demokrasi Behiç'in bütün bunları okulumuzun müdürüne karşı gösteri olsun diye yaptığını hepimiz biliyorduk. Çünkü müdürümüz, bu demokrasi denen şeyi hiç sevmiyordu. Bunu biz, uzaktan anlıyorduk. Öğretmenler odasının önündeki koridorda,

— Demokrasi de ne b... yemek!.. diye bağırdığını duymuştuk.

Bir kere de Demokrasi Behiç sınıftan çıkar çıkmaz arkasından hep birden.

— Yaşasın demokrasi!.. diye bağırırken birden sınıfı bastırmış, eline ilk geçen Patates Necmi'ye bir tekme savurmuştu. Patates Necmi, müdürün üçü iriliğinde olduğundan. tekmenin karşısında bir parmak bile kıpırdamadan demokrasi kalesi gibi dimdik durmuş, ama tekmeyi atan müdür. attığı tekmenin şiddetinden üç dört adım sendeleyip duvara zor tutunmuştu. Ondan sonra Çamur Şevket'in üstüne atıldıysa da, Çamur Şevket'in de Patates Necmi'den kalır yeri olmadığından, sınıfta bir tokatta yere sereceği küçük birini aramaya başlamış ve beni ensemden yakalamıştı.

Ben,

— Yaşasın demokrasi demedim, namussuzum... diye bar bar bağırıyordum.

Müdür dışarı çıkınca, yanına gelen bir öğretmene, soluya soluya, *(Lûtfen sahifeyi çeviriniz)*

İ

İPLİK:

Dikiş dikilen madde. Biraz kalınına sicim, daha kalınına ip, en kalınına da halat derler.

İplikle yalnız dikiş dikilmez. Bu sayede, kırk bir kere maşallah, köşk dikenler, yalı dikenler, apartman dikenler, matbaa ve fabrika dikenler de vardır ve hiç birisinin de ipliği pazara çıkmamıştır!

Sicimle paket sarılır, uçurtma uçurulur. En iyi ve sağlamının İngiltere'de yapıldığını sanıyoruz: «Asılacaksan İngiliz sicimiyle asıl» derler!

İple denk bağlanır. Balkona gerip çamaşır asarlar. Arasıra sabunlayıp adam astıkları olur!

İp, galiba eskiden pantalon kemeri yerine de kullanılırmış. «İpsiz» tâbiri bunun için olacak!

Halat, gemi araçlarındandır. İskeleye yanaşırken babaya takılır ve vapuru rıhtıma bağlar.

Her üçünün de edebiyatta yeri vardır. Teşbih olarak, zayıflayan insanı «İpliğe döndü» diye, sık ve ince yağmuru «Sicim gibi yağıyor» diye tarif ederiz. İnsanın kabasına da «Halatın biri» derler!

İSTİM:

Makineleri harekete getirerek gemileri yürüten buhar.

Rivayet ederler ki, eski Acem Şahlarından biri, seyahate çıkarken, bindiği yatın durduğunu görünce sormuş:

— Niçin galhmiyrez?

— İstim gelmedi efendimiz..

Şah:

— Ziyan yoh, demiş, biz gidek, istim arkadan gelsin!

Bizim devlet ricalimizin de bu irada pek hoşuna gitmiş olacak ki, bir çok işlerimizde istimin sonradan gelmesi istenmektedir.

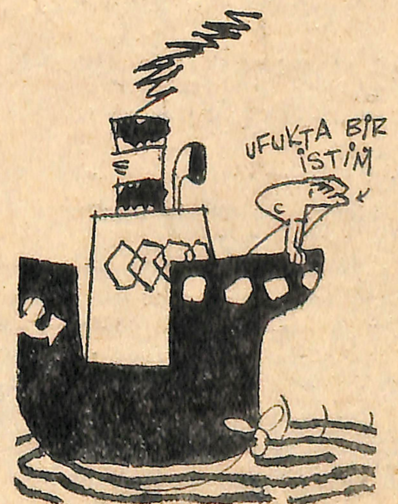
Yine meşhur fıkradır:

Yandan çarklı eski Seyr-i Sefain vapurlarından biri; Büyükadadan Sarayburnuna zar zor dört saatte varır. Bu aralık kaptan, civardaki kayıklara, mavnalara, durmadan düdük çalarmış...

Birden makine dairesinden fırlayan üstü başı yağlı, kan ter içinde çarkçı, öfkeyle süvariye bağırır:

— Ne yapıyorsun be?.. Kazanda yarım libre istim kaldı, onu da düdüğe harcama!.

Hey gidi günler hey... Merhum şimdi sağ olmalıydı da

düdük uğuruna ne istimler harcadığımızı görmeliydi!

Aday — Seçimlerde hangi parti kazanırsa, ona gireceğime, hepinizin işlerini tıkır, tıkır yürüteceğime söz veriyorum vatandaşlar!..

— Çocukları zehirliyorlar, dedi.

Bütün bu olaylardan, bu toplantının müdürle Demokrasi Behiç arasında bir savaş olduğunu biliyorduk. İkisinden biri bu savaşı kazanacaktı. Biz doğrusu ya, Demokrasi Behiç'in kazanmasını istiyorduk. Öbür öğretmenler de demokrasiye başlarlarsa, pencereyi açalım mı kapayalım mı diye tartışıp dururken bütün dersler güme gidecekti.

Demokrasi Behiç, ön sırada oturan bir yaşlı adamı kolundan tutup kürsüye çıkardı. Yaşlı adama,

— Münakaşa mevzuunu zatialinizin seçmenizi rica ediyoruz, dedi.

Yaşlı adam bize,

— Efendiler, dedi, «sağlam kafa sağlam bedende bulunur» denilmektedir. Bu söz Yunan-i Kadîmden beri (Eski Yunan) söylenmektedir. Bu söz sizce, doğru mudur, değil midir?

Demokrasi Behiç, yaşlı adama teşekkür ettikten sonra bize,

— Önce doğru diyenler, sonra yanlış diyenler gelip burada konuşsunlar. Konuşma bittikten sonra reye koyacağız. İki taraf ta parmaklarını kaldıracaklar. Rey usulüne göre hakikat anlaşılacak. İşte demokrasi buna derler.

Ben hemen olduğum yerden, sesim çıktığı kadar,

— Açalım... diye bağırdım.

Misafirler ne olduğunu şaşırdılar. Bizim düzenlediğimiz oyuna göre en önce ben,

— Açalım!.. diye bağıracaktım. Sonra arkadan, Rezil Senai'nin tayfalarından biri de:

— Kapayalım... diye bağıracaktı.

Biz hep pencere, kapı üzerine gidiyorduk. Çünkü bütün yıl fizik derslerinde «pencereyi. kapıyı açıp kapamak» konusu üzerine demokrasiyi yürütmüştük.

Ben,

— Açalım, diye bağırır bağırmaz, arkamdan,

— Kapayalım efendiiim... diye cırlak bir ses yükseldi.

Ondan sonra salon bir gürültüye boğuldu.

— Açalım.

— Kapayalım.

Bizim asıl düzenimiz şuydu. Biz yine pencere, kapı üzerine tartışılacak sanıyorduk. Arkadaşlar öyle ikiye ayrılmıştık ki, tam yarısı açalım, tam yarısı da kapayalım diyecekti. Oylar ikiye ayrılınca, bizim Demokrasi Behiç'in nasıl apışıp kalacağını merak ediyorduk. İlk bağıran ben olduğum için Demokrasi Behiç,

— Gel bakalım, düşünceni açıkla... dedi.

Bu da hiç hesapta yoktu. Ben ayaklarım birbirine dolaşa dolaşa kürsüye çıktım. Demokrasi Behiç,

— Bekir Efendi, siz bu hususta ne fikirdesiniz? dedi, sağlam kafa, sağlam bedende bulunur mu, bulunmaz mı?

— Açalım, efendim, diye cevap verdim.

Ben, açalım, der demez salondan Rezil Senai'nin bütün tayfası, gür diye ayağa kalktı,

— Kapayalım efendim... diye bağırmıya başladılar.

Patates Necmi ile Çamur Şevket, o boğuk, çatlak, kart sesleri ile, beni tuttular,

— Açalım... diye bağırdılar.

Demokrasi Behiç kıp kırmızı,

— Sualime dikkat et, dedi. sağlam beden mi, sağlam kafa mı?

Ben şaşırmıştım. Ama önden dört sıra koltuğu dolduran misafirler kendi aralarında tartışmaya başlamışlardı. Şişman bir adam,

— Hiç şüphesiz, evvelâ sağlam bir beden, dedi. Çünkü hastalıklı bir vücudün...

Başka biri onun sözünü kesti:

— Öyle olsa bütün pehlivanların, boksörlerin fikir adamı, filezof, âlim olmaları icap ederdi.

Davetliler de bizim gibi birbirlerine girmişlerdi.

Demokrasi Behiç şaşkınlık içinde bana,

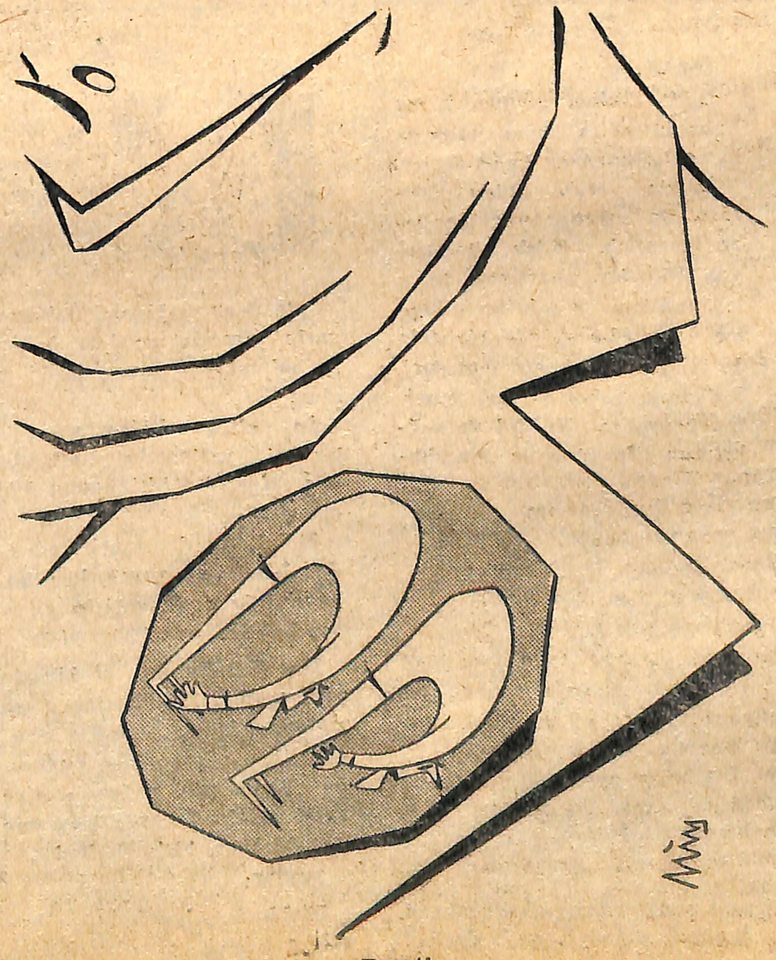
— Söylesene... dedi.

— Söyledim ya efendim, açalım.

Hırsından boncuk boncuk terliyen Demokrasi Behiç bizi bir türlü kapı pencereden ayıramayınca en sonunda kendisi yola geldi.

— Çünkü efendim, nisan ayında bulunuyoruz. Nisan, baharın ikinci ayıdır. Bu ayda havalar ısınırız. Biz de yaşlı insanlar değiliz. Ciğerlerimize temiz hava çekmemiz...

Bütün bunlar bizim bir senedir her fizik dersinde konuştuğumuz

Rozet!..

şeyler olduğundan bülbül gibi söylüyordum. Pencereleri, kapıları açmak için dünya yüzünde ne kadar sebep varsa hepsini saydım, döktüm.

Demokrasi Behiç, kapayalım diyenlerden Rezil Senaîyi kaldırdı. Rezil Senaî:

— Ben Kıllı Bekir'in fikrinde değilim, dedi.

Demokrasi Behiç ona yavaşça,

— Hani demokraside efendi denirdi.. dedi.

Okulda herkesin bir lâkabı vardır ya, bana da Kıllı Bekir, derlerdi. Rezil Senaî:

— Ben Kıllı Bekir Efendinin fikrinde değilim, dedi.

O kadar kişinin içinde Kıllı denmesi gücüme gitti.

— Ulan rezil, ağzını bozma... dedim.

Demokrasi Behiç,

— Efendiyi unutma Bekir Efendi, dedi.

— Rezil Senaî Efendi... diye başladım.

Demokrasi Behiç,

— Demokrasiye aykırı, dedi, Senaî Efendi diyeceksin, o kadar...

Aşağıda davetliler de bizim gibi,

— Kafa...

— Beden... diye birbirlerine girmişlerdi.

— Şimdi salonda ayrı ayrı iki demokrasi vardı. Biz pencereleri, kapıları açalım, kapayalım diye, davetliler de «Önce kafa», «Önce beden» diye tartışıyorduk.

Patates Necmi,

— Açalım... diye bağırıyordu.

Topuz Hilmi de,

— Kapayalım... diye bağırıyordu.

Gürültüye şaşıran Demokrasi Behiç, Rezil Senaîye:

— Neden kapayalım, diye sordu.

Kapıları, pencereleri kapamak için akla gelebilecek ne kadar sebep varsa Rezil Senaî hepsini saydı, döktü.

— Emret, malımı vereyim, canımı vereyim... Hattâ Demokrat Partiye reyimi vereyim!..

Ama demokrasi çığrından çıkmıştı. Ben heyecandan Topuz Hilmi'ye,

— Ulan eşşoğ... derken, birden kendimi toparladım,

— Topuz Efendi, ulan, ben senin fikrinde değilim, dedim.

Topuz yakama yapıştı,

— Babandır ulan...

Birbirimize girdik. Bereket Patates Necmi yetişti. Arkadan Çamur Şevket... Araya Demokrasi Behiç girdiğinden yumruklar hep ona geliyordu. Salon birden karışmıştı. Havada sandalyeler uçuyordu. Biz bu işi böyle yapmak istememiştik. Ama, iş şakadan kakava binmişti.

Bizimkiler ille de pencereleri açtırmak, ötekiler de kapatmak istiyorlardı. Bir ara davetlilere baktım, onlar bizden de beter birbirlerine girmişlerdi. «Sağlam beden» diyen şişman adamı, altı, yedi sıska, ufak tefek adamla bir kadın altlarına almışlar, paspas gibi çiğniyorlardı.

Salonda herkes birbirine girmişti. Camlar, sandalyeler kırılıyor, papuçlar karga sürüsü gibi havada uçuşuyordu.

Gök gürültüsü gibi müdürün sesini duyduk. O ufacık adamdan o sesin nasıl çıktığına hepimiz şaşardık. Müdürün sesi ile hepimiz mayna olduk.

Müdür hepimizi süzdü. Sonra yine beni gözüne kestirdi. Yanıma geldi,

— Ne var? dedi.

Kravatı sarkmış, yakası yırtılmış Demokrasi Behiç süklüm püklüm duruyordu. Salon yangın yerine dönmüştü. Gözümün içine bakan müdüre,

— Topuz Hilmi Efendi, Çamur Şevket Efendi... diyebildim. Ondan sonra gözümde bir şimşek çaktığını hatırlıyorum. Başka bir şey bilmiyorum.

Demokrasi Behiç öğretmenlikten çıktı. İşler biraz yoluna girdi.

O günden sonra müdür, ne zaman bizim sınıfın pencerelerini kapalı görse,

— Demokrasi yasak! der pencereleri açtırır, ne zaman da açık görse, yine,

— Demokrasi yasak! der, kapattırır.

Çamur Şevket, Topuz Hilmi, Patates Necmi, Rezil Senaî şimdi hepsi, memleketimizin sayılı politikacıları oldular. Siz, onları tanırsınız ama, ben isimlerini değiştirdim.

Ben, hiç bir şey olamadım. Yıllardan sonra birgün Demokrasi Behiç'i gördüm.

— Nasılsınız hocam? dedim.

Beni bir türlü tanıyamadı. Çok ta yaşlanmış. Konuşmasında ikide birde,

— Bu memlekete önce demokrasi terbiyesi lezım, diyordu.

Aziz Nesin

●

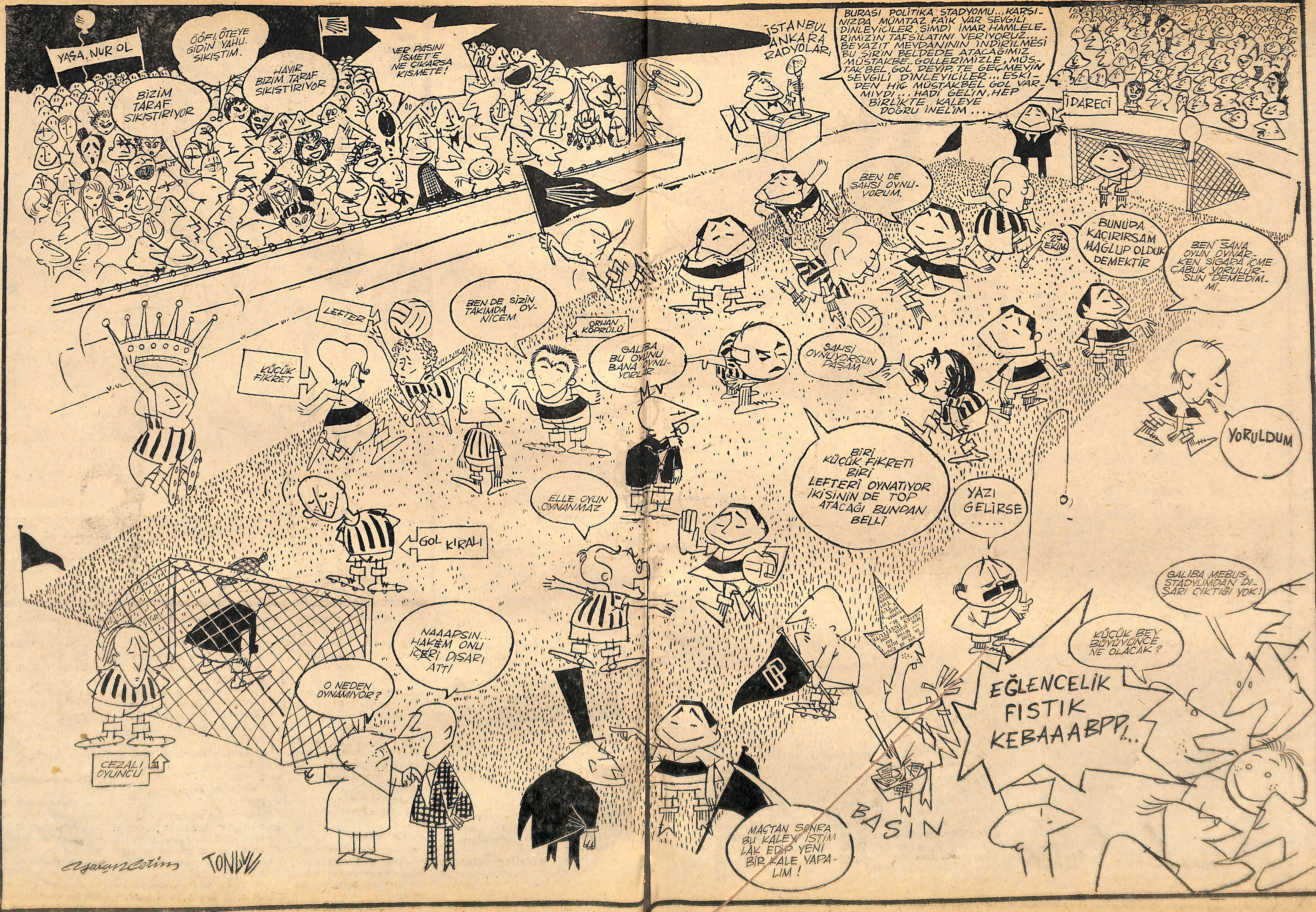
Köpek!

İki köpek meraklısı arasında:

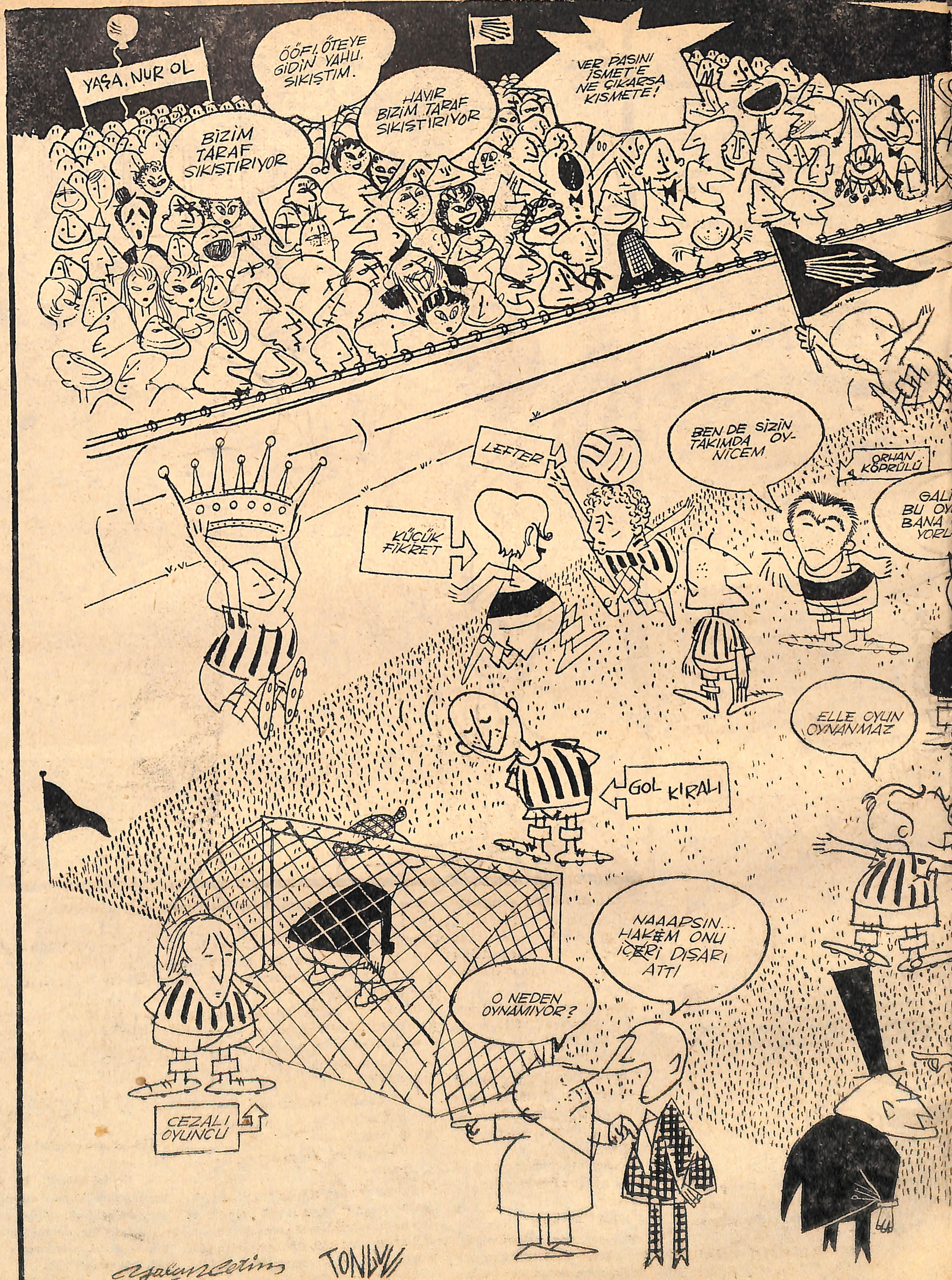
— Benim köpeği bu seneki beynelmilel köpek müsabakasına sokacağım.

— İyi ama, seninki cins bir köpek değil, kazanma şansı pek olmaz sanırım.

— Evet, orası öyle ama, bu onun için bulunmaz bir fırsat. Bu vesileyle bir sürü güzel köpekle tanışmış olur.

POLETİK STADYOMUNDA..

YAŞA, NUR OL
ÖÖF! ÖTEYE GİDİN YAHU. SIKIŞTIM.
VER PASINI İSMET'E NE ÇIKARSA KISMETE!
HAYIR BİZİM TARAF SIKIŞTIRIYOR
BİZİM TARAF SIKIŞTIRIYOR
BEN DE SİZİN TAKIMDA OYNICEM
LEFTER
ORHAN KÖPRÜLÜ
KÜÇÜK FİKRET
ELLE OYUN OYNANMAZ
GOL KIRALI
NAAAPSIN... HAKEM ONU İÇERİ DIŞARI ATTI
O NEDEN OYNAMIYOR?
CEZALI OYUNCU

İSTANBUL ANKARA RADYOLARI

BURASI POLİTİKA STADYOMU... KARŞINIZDA MÜMTAZ FAİK VAR SEVGİLİ DİNLEYİCİLER, ŞİMDİ İMAR HAMLELERİMİZİN TAFSİLATINI VERİYORUZ... BEYAZIT MEYDANININ İNDİRİLMESİ BU ŞİRİN BELDEDE ATACAĞIMIZ MÜSTAKBE_ GOLLERİMİZLE, MÜSTAKBEL GOL DEYİP TE GEÇMEYİN SEVGİLİ DİNLEYİCİLER... ESKİDEN HİÇ MÜSTAKBEL GOL VARMIYDI... HADİ GELİN, HEP BİRLİKTE KALEYE DOĞRU İNELİM...

İDARECİ

BEN DE ŞAHSİ OYNUYORUM.

27 EKİM

BUNUDA KAÇIRIRSAM MAĞLUP OLDUK DEMEKTİR

BEN SANA OYUN OYNARKEN SİGARA İÇME ÇABUK YORULURSUN DEMEDİM Mİ.

ŞAHSİ OYNUYORSUN PAŞAM

YORULDUM

BİRİ KÜÇÜK FİKRETİ BİRİ LEFTERİ OYNATIYOR İKİSİNİN DE TOP ATACAĞI BUNDAN BELLİ

YAZI GELİRSE .....

GALİBA MEBUS, STADYUMDAN DIŞARI ÇIKTIĞI YOK!

KÜÇÜK BEY BÜYÜYÜNCE NE OLACAK ?

EĞLENCELİK FISTIK KEBAAABPP!...

BASIN

MAÇTAN SONRA BU KALEYİ İSTİMLAK EDİP YENİ BİR KALE YAPALIM !

STADYOMUNDA..

ÇOCUK NE ZAMAN AĞLAR ?

Cevap: KENDİ BİLİR

— Bir oğlum var, görmelisin... dedi.

— Allah bağışlasın... dedim.

İkimiz bir yerde çalıştığımızdan günde bir, iki kere karşılaşıyorduk. Beni her görüşünde oğlunu övüyordu:

— Zekâ tulumu... Öyle bir çocuk işte. Afacaaaan...

— Maşallah...

— Hepimize kan kusturuyor.

— Allah bağışlasın...

Anaların, babaların çocuklarını övmekteki enayiliklerini, kendim de dört çocuk babası olduğumdan çok iyi bilirim. Böyleyken, yine de Cacık Cavid'in oğlunu merak etmeye başlamıştım. Beni her görüşünden sonra evine çağırıyordu.

Bir cumartesi öğleden sonra Cacık Cavid'in evine gittim. Kapı açılır açılmaz, merdivenlerden patır kütür bir şey yuvarlanmaya başladı. Yuvarlanan o şey takla ata ata ayaklarımın dibine kadar geldi, düştü. Düşmesi ile birden ok gibi fırlaması bir oldu. Karşımda eciş bücüş bir şey vardı. İnsan desem insan değil, hayvan desem hayvan değil... Cavit:

— İşte oğlum, dedi, nasıl?

— Maşallah...

Beni salona aldı. Karısı ile, kaynanası ile, baldızı ile tanıştım. Hep beraber salonda oturuyorduk. Ben elimde çay bardağını tutuyordum. Bardağın üstüne bir şey düştü. Sıcak çay üstüme dökülünce, ben can acısı ile bağırırken bu sefer kafama bir şey geçti. Ne olduğunu, neye uğradığımı anlayamadım. Kafamı kurtarmaya çalışırken bir kovalamaca oldu. Cavit ve bütün ailesi, oğlanı kovalıyorlardı. Oğlan şaşırtmaca verip, bir o yana bir bu yana zikzak yaptığından kendisini kovalayanlar birbirine çarpıp, yerlere yuvarlanıyorlardı. Salon birden karıştı. Herkes birbirine girdi. Bu kargaşalık sırasında, ben kendimi koruyabilmek için, kapı kanadının arkasına sığındım. Çünkü çocuk, kendisini kovalıyanlardan kurtulmak için, hem kaçıyor, hem de bir yandan eline ne geçerse fırlatıyordu. Babası, annesi, haminnesi, teyzesi oğlanı bir köşeye sıkıştırdılar. Çocuk, en yakınındaki teyzesinin suratına bir tırmık atıp, bir maymun, evet, evet, tıpkı bir maymun gibi gardrobun tepesine sıçradı. Orada ne varsa, düşmanlarının üstüne yağdırmaya başladı. Artık gardrobun üstünde atacak cephane kalmayınca annesi:

— İn oğlum aşağı, dedi, bak misafir amca gelmiş. Sonra seni ayıplıyacak. Ne yaramaz çocuk, diyecek.

Çocuk buna karşılık olarak annesini tükürük yağmuruna tuttu. Babası büsbütün kızdı:

— İn ulan aşşağı, eşşoğlu eşşek!... diye bağırdı.

Çocuk, babasına da karşılık vermekte gecikmedi. Önce:

— Eşşoğlusu sensin.. dedi. Ondan sonra silâhını kullandı, babasının üstüne doğru işemeye başladı. Cacık Cavit te:

— İyi ya otur orda... dedi.

Kadın bana:

— Affedersiniz. dedi, kusura bakmayın...

Yeniden yerlerimize oturduk. Ben mendilimle pantalonuma dökülen çayları siliyordum. Sıcak çaydan da bacağım yanmıştı. Cacık Cavit bana keyifli keyifli göz kırptı:

— Nasıl? Dediğim kadar var mı?

— Fazlası var, eksiği yok... Kaç yaşında?

— Daha altısını bitirmedi.

— Allah kolaylık versin.

Yan gözle gardrobun üstüne tüneyen çocuğa bakıyordum. Başı, tıpkı tüylü köpeklerin başına benziyordu. Saçlar, yüzünü kapadığından gözleri hiç görünmüyordu. Oturduğumuz salonun pencere camları, top mermisi geçmiş gibi, yer yer delikti. Tavanda asılı beş kollu avizenin yalnız bir kolunda cam kavanoz ve lâmba kalmıştı. Öbür kollar çıplak demirdi. Kapıların hiç birinde tokmak yoktu. Bütün bunların oğlanın işi olduğu belli idi. Cavit:

— Birader, dedi, böyle bir çocuk görülmüş şey değil. Şimdiye kadar, inanır mısın, hiç ağlamadı.

Kaynanası da onu onayladı:

— Maşallah hiç ağlamaz... Dün ne oldu, biliyor musunuz? Sen buz dolabının arkasına keserin sapını sok. Oynaya oynaya buz dolabını devir. Bir de gittim, buz dolabı üstüne devrilmiş, altında yatıyor. Gık demiyor efendim. Alnından da şakır şakır kanlar akıyor. Kapıcı çağırdık ta, buz dolabının altından zor çıkardık.

Cacık Cavit:

— Bu çocuğu ne yapsak bilmem ki... dedi, acaba asker mi yapsak?

Çocuğun annesi:

— Herkes şaşıyor, dedi, ağlamıyan çocuk hiç görülmüş mü? Beyefendi, geçen gün kediyi evin içinde belki bir saat kovaladı. Zaten kedi onu gördü mü kaçıyor. Kovaladı, kovaladı. Kedi en sonunda, balkondan bahçeye kendini attı. Ne yapsa beğenirsiniz? Kedinin arkasından o da bahçeye atlamasın mı?

İçimden «Çüüş» demek geldi ama, zor kendimi tuttum. Çünkü, balkonun bahçeden yüksekliği en az beş, altı metre vardı.

— Bir yerine bir şey oldu mu? dedim.

— Olmuştur her halde... Tutamadık ki anlıyalım. Bir kaç gün topalladı, sonra geçti.

Biz konuşup dururken küt diye enseme bir şey düştü. Enseme düşen ağırlığın hızı ile, başım sehpaya çarptı. Çocuk, gardrobun üstünden enseme atlamış, bacaklarını boynumdan geçirip, ayaklarını sallıyarak:

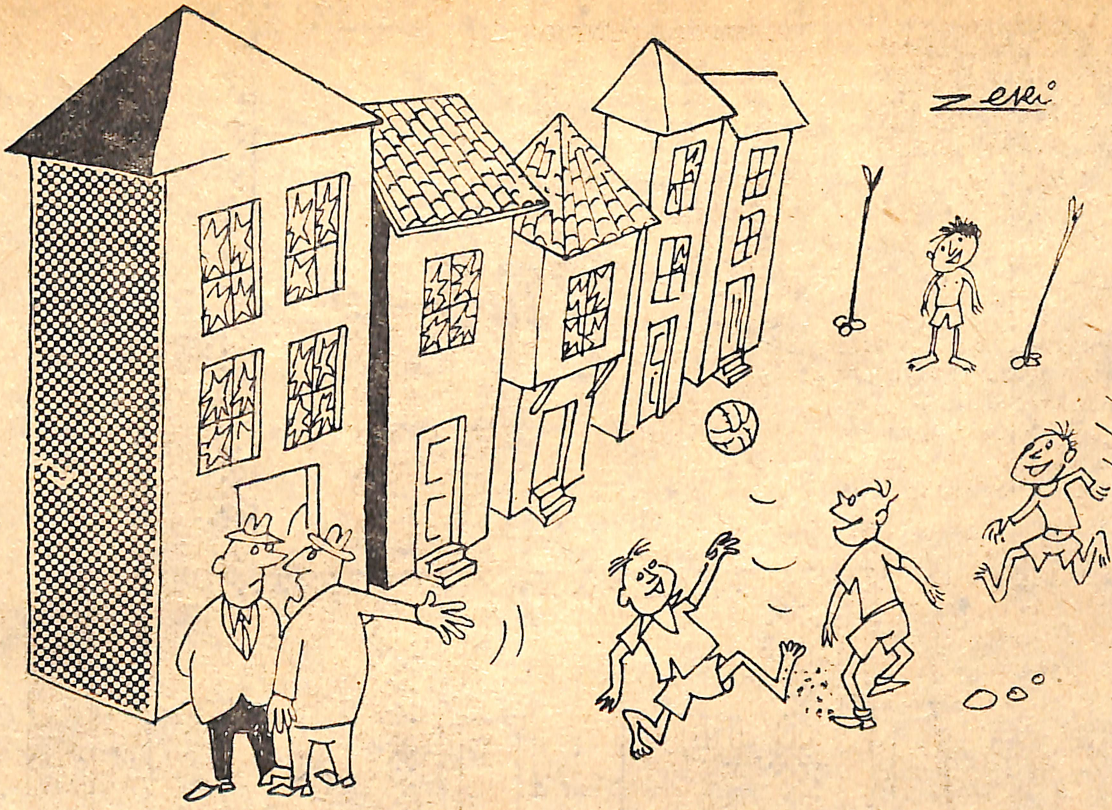
— Deeeh... diye bağırıyordu.

Babası saldırıp tuttu. Çocuğa iki tokat salladı ki, tam Yeniçeri şamarı. Ama oğlan hiç oralı değil, sırıtıyor.

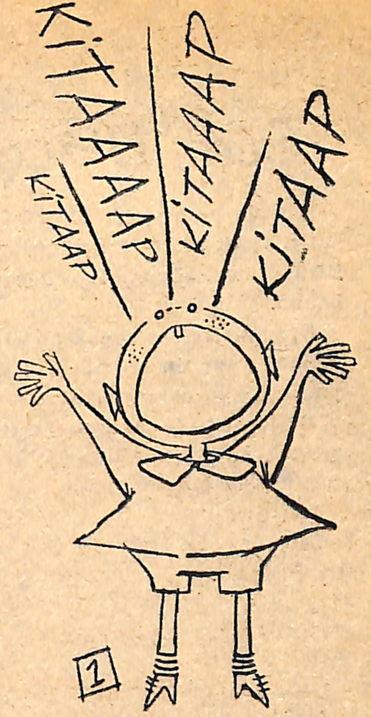
HÜRRİYET HEYKELİ :

YAZISIZ...

— Kaç defa patlattım... Onlar top buluyorlar ama, ben cam bulamıyorum!..

Doğrusu ben, çocuğu korkutmuyorlar, döğmüyorlar da ondan bu kadar yaramaz sanıyordum. Ama o iki tokattan sonra da oğlan yılışınca pes dedim. Cacık Cavit, oğlanı iki bacağının arasına sıkıştırdı, yüzünü kapayan saçlarını kaldırdı. Alttan yumru yumru patates gibi bir surat çıktı. Babası, oğlanın başındaki yumruk büyüklüğünde bir şişi gösterdi:

— Dün akşam kafasına vazoyu düşürdü de, böyle şişti, dedi.

Annesi:

— Vazonunki o değil, dedi, o şiş semaverin düştüğü yer... Hem de semaverin içinde kaynar su vardı.

Haminnesi:

— Semaverin şişi arkada, dedi, tepesindeki şiş merdivenlerden taşlığa düşünce oldu.

Oğlan babasının bacakları arasında çırpınıp duruyordu. Cacık Cavit karısına:

— Aman, tentürdiyot şişesini getir, şunu yakalamışken orasına burasına sürelim, dedi.

Kadın bir paket pamukla bir şişe tentürdiyot getirdi. Çocuğun, elbisesinin dışında görünen her yeri yara bere, kan, sıyrık içindeydi. Cacık Cavit pamuğu tentürdiyota bulayıp bulayıp çocuğun her yerine sıvamaya başladı. Sıyrıkların, yaraların üstüne tentürdiyot sürüldükçe, benim canım yanıyor gibi oluyor; ama çocuk suratını bile buruşturmuyordu.

Ben artık kendi kendime çocuğun kafadan sakat, duyarlığını kaybetmiş olduğuna inanmıştım. Kendi başıma bir sakatlık gelmeden bir ayak önce oradan kurtulmak için, ayağa kalktım. Kapıdan çıkana kadar, oğlan bir kaç şey daha devirdi.

Kapıdan çıkarken yarım ağızla:

— Bize de buyrun... dedim.

— Perşembe günü geliriz, dediler.

Az daha yüreğime inecekti. Eve gidince bizimkilerine:

— Aman, dedim, bu perşembe akşamı bize bir belâ geliyor. Ortalıkta kırılacak dökülecek bir şey bulunmasın.

Ertesi gün de Cavid'e:

— Oğlanı da getirecek misin? diye sordum.

— Yok canım, dedi, hiç getirir miyim...

Getirmiyeceğine o kadar sevindim ki, o sevinçle:

— Aaa... Olmaz, getir Allâsen... dedim.

— Olmaz, dünyada getirmem. Evi yıkar.

Böyle dediği halde oğlunu da beraber getirdi. Onu, banyoya kilitleyip, yola çıkmışlar. Oğlan da banyonun penceresinden, yağmur borusuna tutunup inmiş. Arkalarına düşmüş. Üstelik babasını taşlamaya başlamış.

Sokak kapısından içeri girer girmez, çocuğun ayağı kaydı, düştü. Ama bu çok önemsiz bir düşüştü. Değil onun gibi yedi canlı bir çocuk, en sünepe bir çocuk bile bu kadarcık düşmeye ağlamazdı. Ama annem:

— Ah evlâdım.. diye çocuğun üzerine atılınca, çocuk şaşaladı. Arkasından karım:

— Vah yavrum... Bir şey oldu mu? Vah vah... Mutlaka incindi bir yeri... diye bağırmaya başladı. Ben de onlara katıldım:

— Gördün mü tersliği... Nasıl da düştün yavrum...

Hizmetçi çığlık çığlığa yetişti:

— Çıktı mı, kırıldı mı? Vah vah vah... Doktora mı gidelim, ne yapalım...

Evde misafir bulunan iki kadın da çocuğun üzerine atıldılar. Kadınlar çığlık çığlığa çocukla uğraşıyorlardı.

Çocuk, bağırışıp çağrışan kadınlara bir zaman şaşkın şaşkın baktı. Sonra alt dudağı büküldü. Suratı ekşidi. Bir çığlıkla ağlamaya başladı. Ama ne ağlama... Bir türlü susmaz.

— Kendi düşen ağlamaz, diyoruz.

— Ağlamak erkeğe yakışmaz... diyoruz.

— Canım bir şey olmadı... diyoruz.

Ne desek boş. Oğlan iki gözü iki çeşme belki yarım saat ağladı. Olana bitene, annesi babası da şaşırdı. Daha yeni susmuştu, su istedi. Hizmetçi suyu getirdi. Çocuk elinden su barda ğını düşürdü. Ama bardak üstüne değil, yere düşüp kırılmıştı. Bizim evdeki kadınlar, hep birden:

— Aaaa... diye bir bağırtı ile çocuğa yürüdüler.

— Bir şey oldu mu yavrum?

— Bir yerin acıdı mı evlâdım?

— Çabuk kolonya getirin...

Çocuğun yine dudakları büküldü, suratı ekşidi, bir ağlama daha tutturdu. Her ağlaması yarım saatten uzun sürüyordu. Bizim evden gidene kadar dört posta ağladı. Ama hiç bir yaramazlık ta yapmadı.

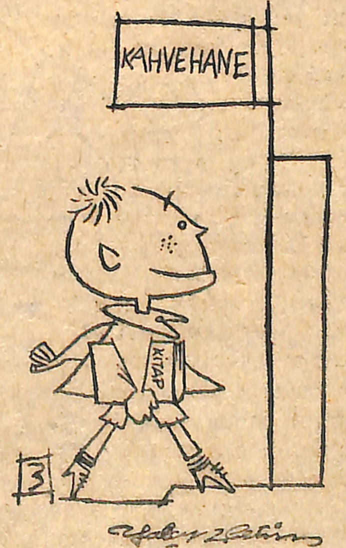
Şimdi Cacık Cavit'i gördükçe oğlunu soruyorum:

— Hiç bir yaramazlığa kalmadı ama durmadan ağlıyor, diyor.

Başka bir arkadaşa da bizden şikâyet etmiş:

— Oğlumun terbiyesini bozdular, demiş.

Öğrenciler kitap sıkıntısı çekiyor!

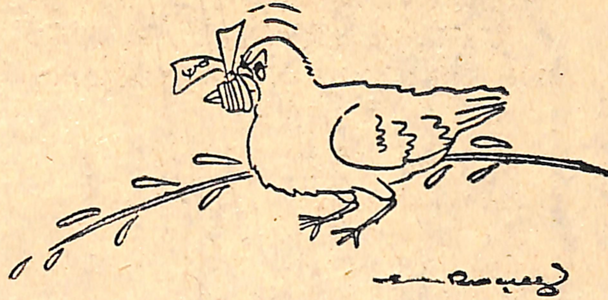
B. E. N.

Şadi Dinççağ

Şadi'nin iş mesleği Yüksek Mühendisliktir. Zevk mesleği de karikatüristlik! Birincisine kafası, ikincisine kalbi ile bağlı...

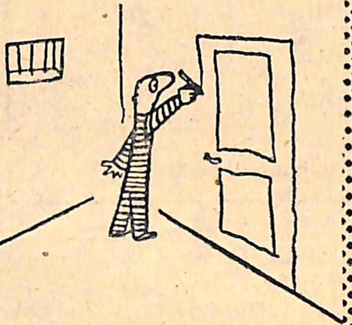
Evlenmeden evvel çok güzel kadın resimleri yapardı. Şimdi o eski konular yasak bölge oldu galiba!

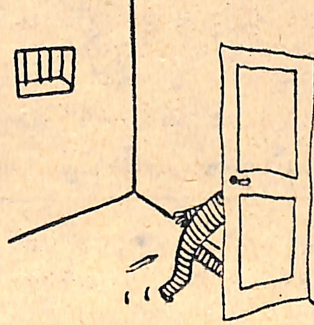
Resim tekniği sağlam, çizgileri rahat, gölgeleri yumuşak bir sanatkârdır bizim sayın mühendis!

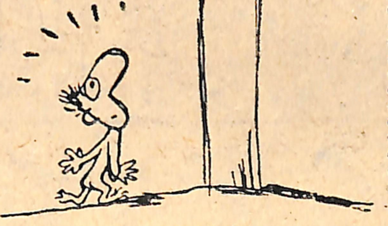
YAZISIZ

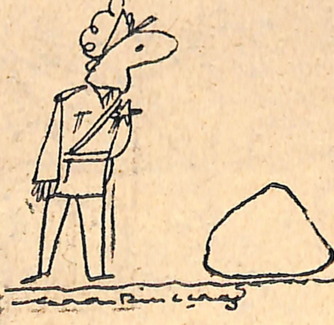

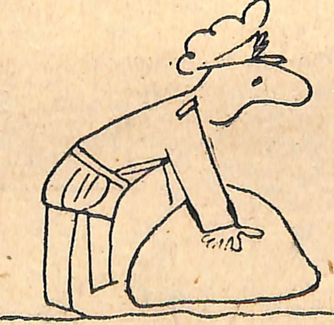

YAZISIZ

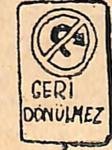
HAYAT SEVİYESİ YÜKSELİYOR...

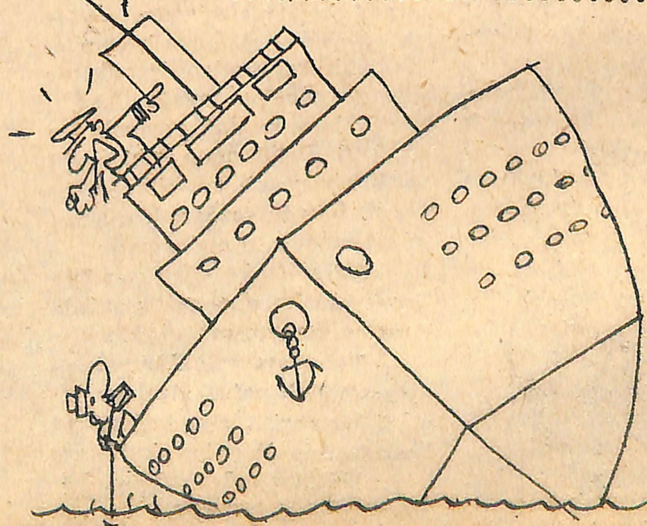

YAZISIZ

YAZILI

YAZISIZ

Milletlerin Güldükleri

Ava Gardner
Yirminci asrın Venüsü
(Alman)

Yardım!

O kış şehirde fakirler yararına bazı boks maçları tertip edilmişti... Ne varki iştirak eden boksörlerin çoğu genç ve tecrübesizdi. Bu maçlar için onları yetiştiren menajerler de bu işi fahri olarak üzerlerine almışlardı. Bunlardan biri, böyle bir maçta yetiştirdiği boksörünün fena halde dayak yemeğe başladığını görerek endişelendi. Zavallı çocuk iki kere yerlere yuvarlandı kalktı. İplere doğru fırladı, ağzından burnundan kanlar boşandı. Gong çalıp ara verildiği zaman menajer boksörün köşesine koştu ve:

— Bırak ta dedi sana biraz yardım edeyim.

Zavallı çocuk bunun üzerine ipleri aralayıp:

— Teşekkür ederim diye cevap verdi. Buradan kendiken dime de çıkabilirim. Allaha ısmarladık.

(Fransız)

— *Yaaa, ilk dişini çıkardı teyzesi!*

(Amerikan)

Zorlu adam!

Vakit gece yarısı idi. Adamcağız karanlık ve tenha bir sokaktan evine dönüyordu. Birden köşe başından iki karaltı fırlayıp üzerine atıldılar. Korkunç bir dövüş başladı.

İki serseri bunu ummamışlardı. Adam çok esaslı dövüşüyordu. Yarım saate yakın bir mücadeleden sonra nihayet galebe çaldılar, fakat adamcağızın üzerinden çıka çıka 67 liret çıktı. Hırsızlardan biri dayanamadı, sordu:

— Hay Allah kahretsin, yarım saattir bu 67 liret için mi böyle yiğit gibi dövüştün?

— Tabii ki hayır. Ben sizin ayakkabımın içinde gizlediğim 500 doları aradığınızı sanmıştım.

(İtalyan)

— *Şimdi ne olacak?... Anahtar cebimde, cebim de kapı arasında kaldı...*

(İtalyan)

Başka hayat!

Hâkim ihtiyar Teksaslı şahide sordu:

— Kaç yaşındasınız?

— Elli..

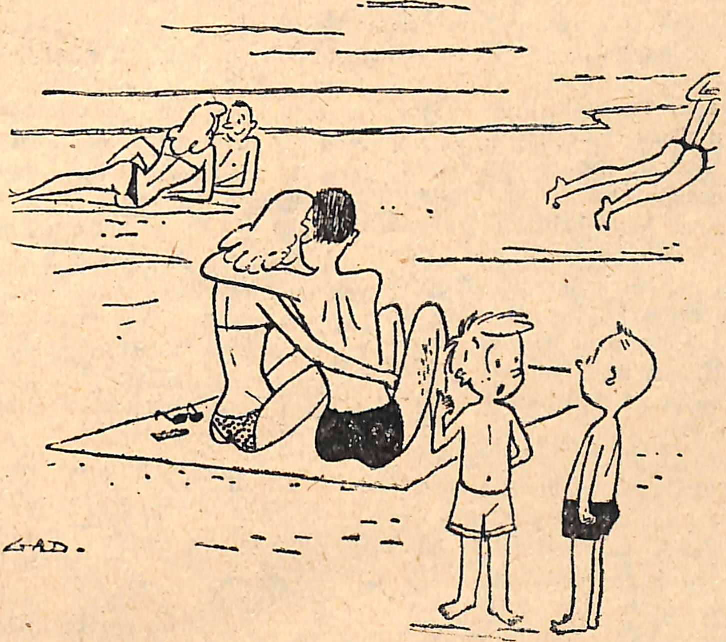
— Mutlaka bir yanlışlık var. Siz çok daha fazla olmalısınız. Hangi yılda doğdunuz?

İhtiyar adam söyledi, hâkim hesapladıktan sonra.

— Gördünüz mü? dedi 75 yaşındasınız.

— Evet hâkim bey. Ama ben Teksasa geldiğim zaman 25 yaşındaydım. O yılı hesaba katmıyorum ki...

(Amerikan)

— *Bu manzarayı sinemada görebilmek için on altı yaşına girmemiz lâzım!*

(Fransız)

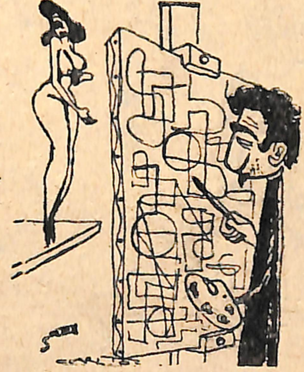
Yaramazlar...

Öğretmenin Küçük Forney Johnson ile başı belâda idi. Ne azar ne ceza hattâ ne dayak onu yola getiremiyordu. En sonunda öğretmen Forney'in annesine bir mektup yazdı:

«Oğlunuz sınıfın en akıllı çocuklarından biri, yalnız o kadar yaramaz ki, kendisiyle başa çıkamıyorum. Ne yapmalıyım». Cevap şu oldu:

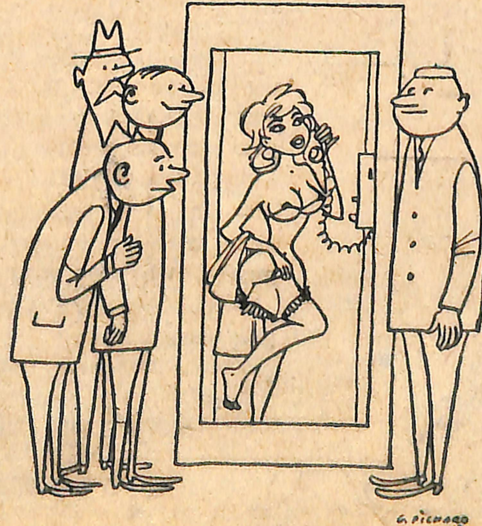
«Ne isterseniz yapın! Benim zaten onun babasile uğraşmak tan dünyayı görecek gözüm yok».

(İngiliz)

— *Arkadaşlarına, dünyanın en büyük sanatkârına resmimi yaptırdım diye övünebilirsin!*

(İtalyan)

— *Vapuru kaçırdım da şekerim, şöyle yarım saatçik lâf atalım dedim!...*

(Fransız)

MEŞHEDİ ile Devri Âlem

Ercüment Ekrem Talû

— 34 —

Bu sefer Torik alaylı bir bakışla beni süzdü. Arkasından:

— Evet, dedi; para var. Lâkin para dediğin civa gibidir. İnsanın avucundan kaya balığı gibi akar gider. Yarın öbürgün yine tırıl kaldık mı, her zaman nargile satacak enayi bulamayız. Mangizi idareli kullanıp da üç beş kuruş artarsa, onu da İstanbul'da yisek fena mı olur? Dünyanın bin türlü hali var.

— Ey, söyle bakalım, anafor yolculuğu nasıl temin ediyorsun? Evvelâ şunu bir anlayım.

— Hah şöyle imana gel de, bak sana işin dalgasını anlatayım. De minden ben dışarıda dolaşmadım mı, hani? İşte o vakit, bir takım buranın kopuklariyle ahbap oldum.

— Aferin! İyi halt ettin.

Torik, âdeta kafa tutmağa başladı:

— Halt ettim, etmedim, onun orası bana ait. Ben hep kibarlarla düşüp kalkacak olursam, tatlı su ya atılmış çağanoza dönerim. Arada pir kendi mayamdan adamlarla iki tek lâf etmedikçe kendime gelemem. Sen benim dilimden çakıyorsun, seninle halleşiyorum ama, moruğun o aynasız suratı yok mu? Gördükçe içime kasvet basıyor. İyi adam, hoş adam. Lâkin gel gelelim tabiatı öyle limoni ki, İstanbul'da olsaydı, dirhemini iki papele alıp herifçioğlundan cıgara ağızlığı yaparlardı.

— Evet ama, bu kuru lâflardan ben senin nasıl bedava yolculuk edeceğini anlıyamadım. Sen şimdilik Meşhediyi bir yana bırak da şu işi söyle.

— Nah, söylüyorum! Lâfın biçimi öyle geldi de, onun için uzattım. Ne diyordum: Ha istasyonda bir alay yerli kopukla tanıştım, senin anlıyacağın onlara ben lâkırdı arasında Franciskoya gideceğimi söyleyince, bana dediler ki, sersemliğin lüzumu yok. Biz hepimiz de o yolun yolculariyiz. Lâkin bir avuç çentez sayıp da bilât almağa kudretimiz yok. He pimiz havadan gideceğiz. Raconu sana öğretelim, sen de bizimle beraber gel!»

— Havadan mı? Uçakla falan mı?

— Yok be bey baba! Sen de Sen de amma salozmuşsun ya!.. Uçağa binecek bende surat var mı? Öyle dibi yere değmeyen dal gaya fakir biner miyim, hiç?

— O halde?

— Şimendöfer kalkacağına yakın, ben onları tekrardan bulmağa gideceğim. Trenin öbür yanına gidip saklanacağız. Üst yanı, Allah kerim!

— Bana bak! Ben öyle Allah kerime gelemem. Bana her şeyi açık söyle. Yoksa katiyen senin yine başımıza yeniden yeniye dert açmana razı değilim.

— Etme be, babacığım! Senin bukadar emniyetini kaybetti isem gayri ben ne diye yaşıyorum?

— O halde, çabuk, ne yapacağını bana izah et.

Torik, kulağıma doğru biraz daha eğildi:

— Vagonlar yok mu, Onların üstüne tırmanacağız. Yüzükoyun yatıp da, sımsıkı karnımızı yapış tırdık mı, tamamdır keyf!!

— Ulan, on saat mütemadiyen, hem de hızla giden bir trenin üstünde yamyassı nasıl yatarsın?

— Yatarım, ne çıkar?

— Ya, tünel geçerken ezilirsek!

— Darılma babacığım ama, asıl tüneli şimdi sen geçiyorsun. Ben sana demindenberidir bu işte yalnız olmadığımı anlatmağa çalışıyorum, sen hâlc: «nerem?» diyor sun. Herifler bu biçim yolculuğa idmanlı olmasalar hiç bana böyle bir teklifte bulunurlar mıydı?

— Sen bilirsin. Ne istersen yap. Fakat bu sefer de mantara basarsan, kurtarmak için bana bakma.

Bu konuşma üzerine birbirimizden ayrıldık. O bir tarafa gitti, ben de yerime döndüm.

Saat, gece sekizi kırk beş geçe rek trenimiz kalktı. Meşhedi ile kompartımanda yalnızdık. İhtimal Torik dediğini yapmış, bir alay Amerikan çapkını ile trenin damında yolculuk ediyordu.

Gece yarısına doğru, uykum kaçmıştı. Bir sigara içerek bacaklarımın uyuşukluğunu gidermek için vagonun koridoruna çık mıştım. Rayların üzerinde kayan tekerleklerin gürültüsünden başka, hiç bir ses yoktu. Bütün yolcular derin bir uykuya dalmışlar, her yerde elektrik lâmbalarının perdeleri çekilmişti. Koridorun açık penceresinden dışarıya başımı uzattım. Gecenin serin havasını doya doya teneffüs ediyordum.

Birdenbire, yukarıdan kulağıma bir ses geldi:

Döşek uzun, yorgan kısa..
Büzül eşşoğlu, eşşoğlu...

Torik, bizim bulunduğumuz vagonun tepesinde türkü söylüyordu...

GURBET İLİNDE İKİ TANIDIK

Amerika toprağını enlilemesine bir baştan öbür başa geçen tren, bizi kâh yemyeşil, kâh çorak ve çıplak araziden geçirerek, nihayet Birleşik Devletlerin Pasifik üzerinde mühim bir limanı olan (San fransisko) şehrine iletti.

Vagonlar, yolrularını boşaltırken trenin alelusul ters tarafından atlıyan Torik Necmi, kimseye çaktırmadan bize istasyonun dışarısında yetişti. Zavallı bütün gece rüzgâra karşı hayli çivi kes mişti. Öksürükten hali harap oluyordu.

— Sinsilesini kalayladığım mem leketi! diyordu, Ayazı bile başka!

(Devamı var)

YAZISIZ!..

— Fazla ileri gidiyorsunuz bay..
— Siz de fazla geri gidiyorsunuz bayan!..

E. EKREM TALÛ — **Altınkurat Ailesi** — YALÇIN ÇETİN

22

VIY BABO!.. SABAH SABAH İDRİS EFENDİ NİRDEN GELİR BEYLE ?!..
BİRAZ GECİKTİM GALİBA... ALLAH VERE DE ÇOCUKLAR UYANMAMIŞ OLSA...
CEVAP VER HERİF... GECEYİ HANGİ ŞILLIĞIN KOYNUNDA GEÇİRDİN... BU YAŞTAN SONRA SAÇINDAN SAKALINDAN DA MI UTANMIYORSUN ?.. ÜSTÜN BAŞIN KÖTÜ KARILARIN LAVANTASINA BULANMIŞ... PİS HERİF, ADİ ZAMPARA KOKMUŞ...
ADAMIN KAFASINI BOZMA, OTUR OTURDUĞUN YERDE KARI... SEN YÜKSEK SOSYETE OLURKEN BEN AĞZIMI AÇIP TA GIK DEDİM Mİ?
BEN KOCA KARIYA DEMEDİM Mİ, MORUK ZAMPARALIĞA GİDİYOR DİYE... SABAHA KADAR GACOLAR'LA CÜMBÜŞ ETMİŞ, ŞİMDİ DE HIRLAŞIYORLAR...
ANNAMADIM... NE YAPMIŞ BİYBAM?
YUF KAFANA BE! MORUK Bİ METRES ARAKLAMIŞ... İNEKTA ÇAKUZ ETMİŞ... KAVGA EDİYORLAR...
ONNİK EFENDİ... BEN KASADAKİ PARAYI ALIYORUM HESABIMA YAZ...
ZO!.. SEN ÇILDIRDIN?... PANGAYA VERDİĞİMİZ BONONUN VADESİ GELMİŞTİR...
GELSİN O ZAMANA KADAR BULURUZ
KIRKINDAN SONRA AZANI TENEŞİR PAKLAR İDRİS EFENDİ... LAKİN SENİN AZGINLIĞIN BENİM İŞİME YARAYACAK GİBİME GELOOR
ARTIK SENİN YANINDAN HİÇ AYRILMICEM LEYLA... BİR EV TUTUP BERABER YAŞARIZ...
OH NE MESUDUM... SENİ ÖYLE SEVİYORUMKİ İDRİS!..
DEVAMI VAR

En Güzel Fıkra Müsabakası

Tevazu

Ömrünün baharını geçirmiş, kırklık güzel bir duldu. Ama, aşk peşindeydi hâlâ...

Bir gün, yakın dostlarına yeni tanıştığı zenginden bahsederken:

— O kadar mütevazı adam ki, sormayın, dedi... Dün, lâf arasında servetini sormuştum, utanarak: «Ehemmiyetsiz, dedi, bir milyon...» Halbuki, doğrusunu başkalarından öğrenmiştim: İki milyonmuş!

Yakın dostlar:

— Bravo, dediler, buna karşı sen ne yaptın?..

Güzel dul, uzun bir kahkaha attı:

— Ben mi?.. Hiç merak etmeyin, tevazuda ondan aşağı kalmadım: Yaşımı sormuştu, yirmi deyiverdim!

K. MÜFİDE DENİZKURDU
Şemikler — KARŞIYAKA

Hocanın yatağı

Nasrettin Hoca evlenmişti. Karısı, kocasını birkaç yıl önce kaybetmiş, etine dolgun, güzelce bir duldu... Ama, Hoca bu izdivaçtan memnun değildi: Gece, kandili söndürüp de ne zaman yatağa girseler, hatun bir yolunu buluyor, mutlaka merhum kocasından bahsediyordu.

Bir sabah, Hoca evden çıkarken, yatağı sırtlayınca doğru çarşıya götürdü ve haraç mezat satıp yerine iki misli genişlikte bir şilte aldı.

Akşam, Hoca sırtında derlenmiş koskoca yatakla dönünce, karısı hayretle sordu:

— Ayol Hoca, bu ne?

— Görmüyor musun hanım, döşek..

— Ayol bu kadar geniş döşeği ne yapacaksın?..

— Öteki dar geliyordu karıcığım, bunda, hem sen, hem ben, hem rahmetli kocan rahat rahat yatarız!

AHMET RASİM GÜNEYSU
Tahsin Eczahanesi
ADANA

Bir Amerikan fıkrası

Valter, kışladaki yatak komşusuna seslendi:

— Bir mektup kâğıdın var mı?

Arkadaşı dolabı açıp uzattı:

— Buyur...

— Bir kalemin?..

— Hay, hay...

Aradan onbeş dakika geçmişti. Valter'in yumuşak sesi tekrar duyuldu:

— Acaba bir zarfın bulunur mu?

— Elbet... Al!

— Bir posta pulun?..

— Takdim edeyim... İşte!

— Şey... Sen yarın şehre ineceksin, değil mi?

— İneceğim...

— Acaba bu mektubu versem, postaya atar mısın?..

— Memnunlukla...

— Hay Allah razı olsun dostum... Şimdi söyle bana bakayım: Karının adresi nasıldı senin!

KADRİ CANBAZ
Belediye — İSTANBUL

Değeri

Sinemada kibrit kibrit üstüne yakıyordu. Müşterilerden biri:

— Ne yapıyorsunuz beyefendi? diye homurdandı.

Öteki, hafif, üzgün bir sesle keledi:

— Ağzımdaki çiklet düştü de...

— Yahu, bir çiklet için bukadar seyirci rahatsız edilir mi?

Adamcağız tekrar bir kibrit çakarak mırıldandı:

— Ben çikleti aramıyorum ki birader... Dişlerim de ona yapışıp gitti!

TUNÇAY DEDEOĞLU
ANKARA

Erken kalkmanın faydası

Öğretmen, erken kalkmanın faydalarını anlatıyordu:

— Geçen gün bir çocuk sabah erken okula giderken yolda bir lira bulmuş...

Çocuklardan biri lâfa karıştı:

— Fakat lirayı düşüren de daha evvel kalkmış...

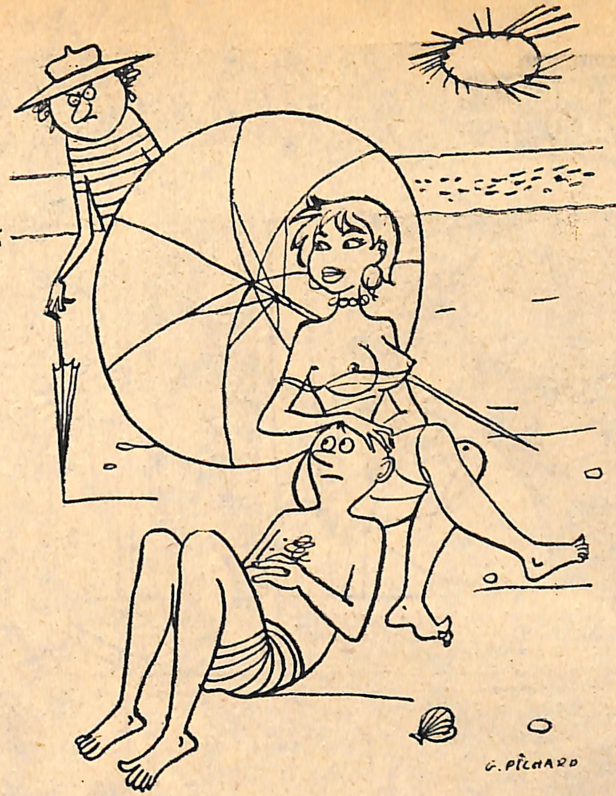
ALİ YILDIZ — AKSARAY

HAVADAN, SUDAN..

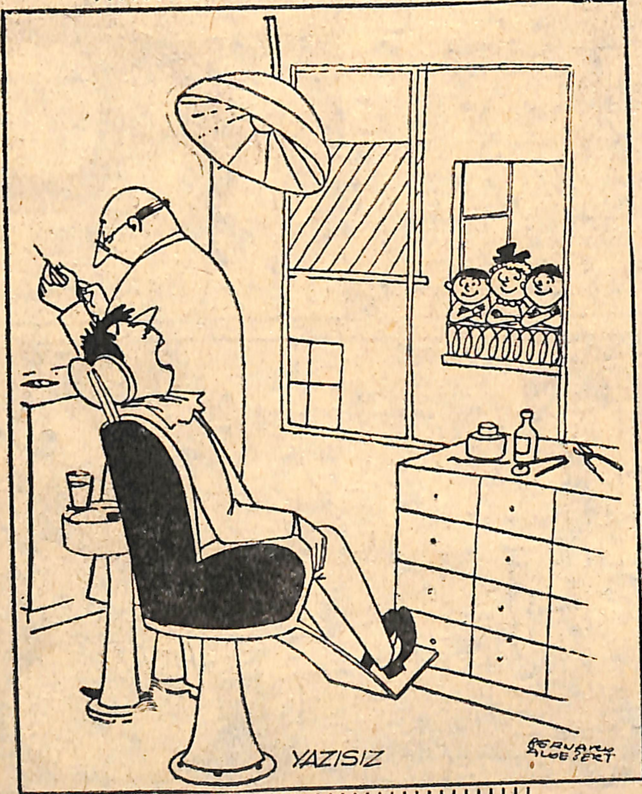
★ Yazan : AZİZ NESİN ★

Gelecek sayımızda okuyacağınız bu hikâye, Çamlıca havasından daha güzel, Taşdelen suyundan daha lezzetlidir!

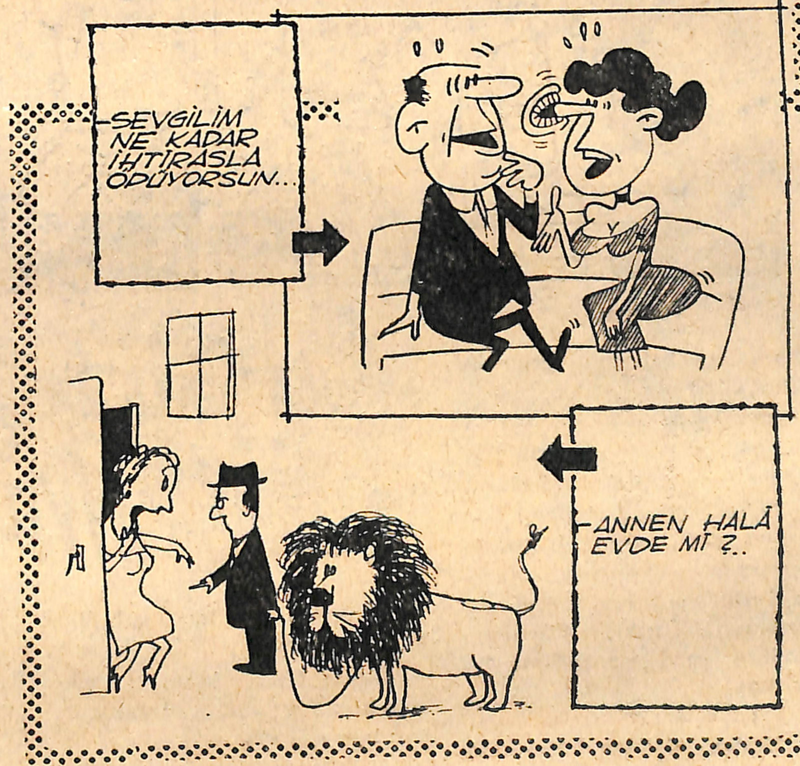
DÜNYA Karikatürleri

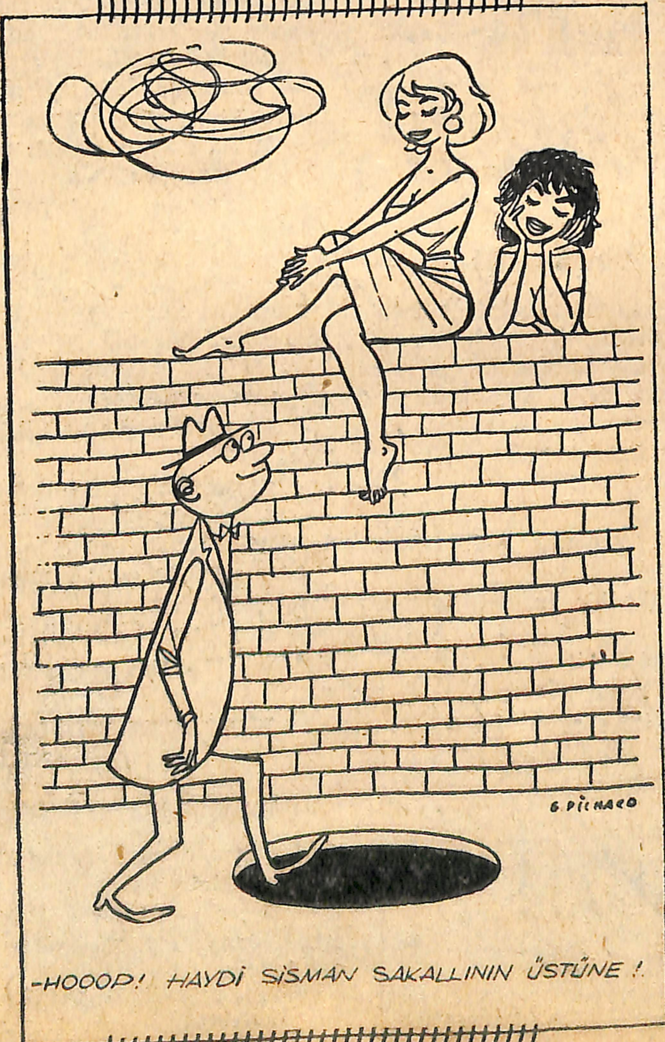

-- MAŞALLAH, YAZ TATİLİNDE HEP BÖYLE DİNLENDİN DEMEK ?..

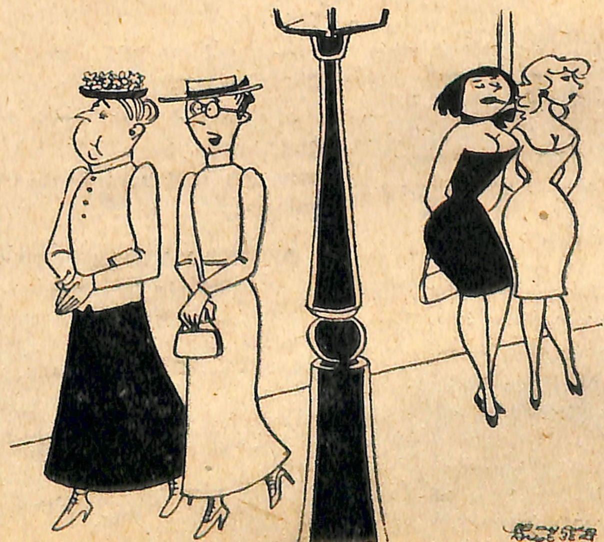

YAZISIZ

-HOOOP! HAYDİ ŞİŞMAN SAKALLININ ÜSTÜNE !

-BÖYLE SAATLERCE BEKLEMEK... DÜNYADA BENİM YAPABİLECEĞİM İŞ DEĞİL !..

Patatesleri
bu yeni
usule
göre
pişiriniz!

KÖYLÜ USULÜ
PATATES DOLMASI

KULLANILACAK MALZEME: 8 patates (orta boyda), 125 gr. SANA, 1 soğan, 150 gr. kıyma, tuz, biber, 1/2 kilo yaprak ıspanak.

YAPILMASI: Patatesler ayıklanır, bir küçük kapak kesilir, içleri oyulur. 100 gr. SANA içinde 1 rende soğan, 150 gr. kıyma hafif kavrulur, ve ince kıyılmış, tuzla hafif mıncıklanarak suyu sıkılmış ıspanak yaprakları ilâve edilir ve tuz, biber konularak bir iç hazırlanır. Patatesler doldurulur, kapaklar kapatılır. İçinde kızgın SANA bulunan ve ateşe dayanan bir tabağa dizilir, orta hararetteki fırında 40 dakika pişirilir. Arada sırada tabaktaki salça ile sulandırılır.

Grafika

S. 96a

T.C.
Ziraat Bankası

Tasarruf hesapları 1957 yılı ikramiye plânında

2.000.000 Lira

PARA

2.000.000 Lira

Uzun vadeli Kredi vardır.

Ömür boyunca aylık gelir

VAKIFLAR BANKASI VERİR

APARTMAN DAİRELERİ

ZENGİN PARA İKRAMİYELERİ

YÜNLÜ - PAMUKLU SATIŞLARIMIZDA
%10 TENZİLAT

SÜMERBANK

Sahibi : YUSUF ZİYA ORTAÇ
Yazı işlerini fiilen idare eden: Nehar TÜBLEK
Adres: Klodfarer Cad. No. 8-10. Daire 3, Belediye - İSTANBUL
Basıldığı yer: ERCAN MATBAASI

Avcı — Ah zavallı... Horozmuş!